

STAR WARS

JEDI APPRENTICE

The Dark Rival

Jude Watson

 SCHOLASTIC

Джуд Уотсън

Тъмният съперник

Глава 1

К-7, Пласт 8. Пласт 7. Пласт 6. Пласт 5. Тясно. Притиснат в капан.

– Да, Куай-Гон, мога да го направя. И ще го направя.

Той не знае, че нещо не е наред. Трябва да го спре. Но не може да се пребори с тази сила. Той вижда прекъснатия кръг. Кръгът, който довежда миналото в бъдещето, все още не е затворен. Той трябва да го затвори. Той трябва...

* * *

Куай-Гон се събуди внезапно. Както винаги, в мига, в който отвори очи, той знаеше точно къде се намира. Сънищата никога не замъгляваха съзнанието му.

Дори кошмарът изостряше сетивата му. Стаята беше тъмна, но той успя да различи очертанията на прозореца в тъмнината. Утрото приближаваше. Чуваше тихото дишане на Оби-Уан Кеноби, който спеше на съседното легло.

Бяха ги настанили в крилото за гости в официалната резиденция на губернатора на Бендомиър. Бе дошъл на планетата с рутинна мисия, която изведнъж се превърна в необичайна само заради един-единствен ред, написан на парче хартия.

Написаното беше родило кошмара. Вече три нощи той се повтаряше.

Ръката на Куай-Гон достигна до светлинния му меч, поставен така, че лесно да го хване в случай на нужда. Само за един миг можеше да се изправи и да е готов за битка.

Но как може човек да се бори със съня?

К-5, Пласт 5. Какво можеха да означават тези думи и цифри? К-7 можеше да е картирана, но необитаема планета, а можеше и да е звездна система. Но защо имаше това натрапчиво чувство, че е в капан? Кой беше казал: „Аз мога да го направя“? И защо изпитваше ярост към думите, защо се почувства толкова безпомощен, когато ги чу?

Единствено познаваше изображението на непълен кръг. Той го изпълаваше с ужас.

Мислеше, че всичко е останало в миналото. Но когато пристигна на Бендомиър, му връчиха бележка. Съдържаше приветствие, че е

пристигнал на планетата, а отдолу беше подписана с името Занатос.

Джедаите са научени да ценят сънищата, но не и да им се доверяват. Сънищата могат и да объркват. Джедаят беше длъжен да провери всеки сън, както проверява дали земята под краката му е стабилна. Само когато е сигурен, че е стъпил добре, можеше да продължи. Сънищата са случайна енергия, нищо повече. Някои джедаи виждат разни неща в сънищата, други – не.

Но това се отдаваше рядко на Куай-Гон, затова предпочиташе да не разчита на сънищата. През деня успяваше да избута настрани виденията, но нощем това бе по-трудно. Само ако можеше да забрани на сънищата и спомените си да го навестяват, тогава те нямаше да витаят около него.

Беше пътувал из цялата галактика – от Галактическото ядро до териториите по Външния пояс. Беше понесъл много болка и бе виждал гледки, които не можеше да забрави.

Най-ужасната му болка и най-ужасното му разочарование най-сетне го бяха застигнали.

Глава 2

Куай-Гон беше човекът, който откри Занатос, именно той направи теста за миди-хлорианите и отведе детето в Храма на джедаите.

Той си спомни изражението на лицето на Крайън, когато отвеждаше единствения му син от родната планета Телос. Крайън беше най-заможният човек на Телос, но въпреки богатствата си знаеше, че не в състояние да предложи на Занатос онова, което можеше Куай-Гон. Крайън не отказа на сина си. Куай-Гон забеляза болката от разлъката, която се изписа на лицето на мъжа, и се поколеба. За последен път попита дали Крайън беше сигурен за решението си. Крайън бавно кимна. Решението беше окончателно. Куай-Гон щеше да отведе Занатос, за да го обучи за джедаи.

Куай-Гон трябваше по задълбочено да се вслуша в собственото си колебание. Решението за детето можеше да е по-различно. Съдбите на всички щяха да са по-различни...

* * *

Куай-Гон свали краката си на пода. Прекоси помещението, стигна до прозореца и дръпна настрани тежкото перде. Различаваше очертанията на минните кули в сивата светлина. В далечината Великото море на Бендомиър лежеше като черна бездна.

Бендомиър представляваше огромен континент и гигантско море, които разделяха планетата на две. Цялата беше притежание на минни компании. Имаше само един град – Бендор. Там се намираще губернаторската резиденция. Но дори и в града имаше мини. Въздухът беше пелена от мръсносиво и бе изпълнен с хвърчащи черни частици.

Това беше безлюден свят. Болшинството мини на Бендомиър се ръководеха извън планетата. Но огромните богатства не стигаха до коренните обитатели – миърянците. Дори и официалната резиденция на губернатора беше зле обзаведена. Пръстите на Куай-Гон докоснаха ръба на пердето. Материята беше започнала да се протрива.

Оби-Уан се размърда в съня си. Куай-Гон се обърна да погледне момчето, но то продължи да спи. Куай-Гон го остави. Днешният ден щеше да бележи началото на техните две отделни мисии на Бендомиър. Въпреки че задачата на Оби-Уан не беше опасна, това щеше да е изпит за момчето. Всички мисии изпитваха уменията на джедая, дори и онези,

които изглеждаха лесни. Куай-Гон беше разбрал това много отдавна.

Неотдавна той и момчето бяха преживели опасно и неочаквано пътуване. Сражаваха се рамо до рамо и бяха се изправили пред лицето на смъртта. И все пак той не можеше да се почувства близък с Оби-Уан. Все още една част от него се надяваше, че Йода ще повика момчето обратно в Храма за нова задача.

Куай-Гон се опита да бъде откровен. Той не позволяваше на Оби-Уан да се приближи до сърцето му. Момчето наистина го бе впечатлило по време на пътуването дотук. Оби-Уан се беше научил да съдържа приказките и темперамента си в ситуации, в които Куай-Гон не се съмняваше, че Оби-Уан ще изгуби контрола над себе си.

Но освен това, Куай-Гон знаеше, че Оби-Уан все още е сляпо ръководен от амбиция и гняв. Това бяха двете качества, довели до ужасното деяние на Занатос. Куай-Гон не желаше отново да попада в подобно положение. Известно му беше колко коварно е да се осланя на ученик.

Затова щеше да държи на дистанция младия Кеноби. Скоро Оби-Уан щеше да замине, за да наблюдава работата на Селскостопанския корпус на планетата. Благодарение на минното дело, Бендомиър беше лишен от много природни ресурси. Огромните мини заемаха хиляди квадратни километри. Когато се изчерпваха, те се затваряха, а районът оставаше опустошен. Земята не ставаше за фермерство. Храната се доставяше с кораби от други планети.

Това беше рисковано положение и местното правителство се опитваше да го промени. То имаше за планове да възстанови и да си върне земите и обширния океан. Селскостопанските части помагаша в това начинание, като засаждаха площи и ги затваряха под куполи, за да формират облагородявани зони, както ги нарича правителството. Оби-Уан щеше да бъде изпратен в една такава зона, за да помага.

Мисията на Куай-Гон беше по-неясно очертана. Съветът на джедаите му бе наредил а действия като пазител на мира по молба на местното правителство. Куай-Гон все още нямаше представа за подробностите. Повечето жители на Бендомиър идваха от другаде, за да работят в мините. Те работеха и спестяваха каквото можеха, за да напуснат планетата възможно най-скоро. Ето защо правителството имаше толкова проблеми при въвеждането на промените. Всички до един, дори местните жители, искаха да напуснат планетата. Никой не се интересуваше какво става с Бендомиър.

Но напоследък това положение започна да се променя. Миърянците направиха сдружение с имигрантите арконянци. Двете групи бяха

създали кооперативна мина. Всички печалби се поделиха поравно.

Някои миньори вече се бяха присъединили към нея, напусчайки основните мини, притежавани от корпорация „Офуърлд“. Куай-Гон имаше предчувствието, че това е причината да бъде повикан от бендомийското правителство. „Офуърлд“ не гледаше с добро око на онези, които стъпваха на тяхна територия.

Пейзажът отвън се просветли. Снопове лъчи от тъмнооранжевото слънце облизваха високите минни кули подобно на огнени езици. Борейки се с кошмара, Куай-Гон наблюдаваше как Бендор се връща към живот. Светнаха лампи в жилищата по тесните улички. Работници се запътиха към мините. Нощната смяна се тътреше уморено към домовете си. Мислите на Куай-Гон се върнаха към изненадващото съобщение от Занатос: „С нетърпение очаквах този ден“.

На бележката имаше малка рисунка, представляваща незавършен кръг, която се намиреше до името на Занатос. В кръга имаше празнина там, където краищата трябваше да се срещнат.

Това беше напомняне за Куай-Гон. Подигравка. Занатос имаше белег със същата форма на бузата си. Куай-Гон отново се замисли върху бележката, претегляйки всички възможни идеи, които му идваха на ум. Възможно беше да влезе в капан. А може би Занатос си играе игра с него. Можеше в момента да е на галактики отгук, злорадствайки при мисълта, че бившият му учител потръпва от страх при прочитане на името му.

Точно така би постъпил Занатос. Би се опитал да обърка Куай-Гон, да го забави, да го накара погрешно да изтълкува положението. Само защото Куай-Гон предполагаше, че Занатос е замесен. Занатос беше умен и често използваше хитростта си, за да организира жестоки игри.

Изведнъж Куай-Гон пожела целта на бележката да е само някаква игра. Детска подигравка.

Не искаше отново да се изправя лице в лице със Занатос.

Глава 3

Оби-Уан се разбуди, но не помръдна. С едва повдигнати клепачи, той хвърли един поглед към Куай-Гон. Джедаят стоеше до прозореца. Беше с гръб към Оби-Уан, но момчето позна по напрежението в мускулестата осанка, че Куай-Гон отново е умислен.

Оби-Уан гореше от желание да попита Куай-Гон за какво мисли. Откакто бяха кацнали на Бендомиър, въпроси изпълваха съзнанието му. Какво беше променило настроението на Куай-Гон от ведро до напрегнато? Щеше ли Куай-Гон да го включи в джедайската мисия като пазител на мира? Дали Оби-Уан беше доказал, че е достоен кандидат за ученик на Куай-Гон?

От напускането на Храма само преди няколко дни Оби-Уан беше обстрелван с бластери, а един хътянин за малко да го удуши. Бе се сражавал с тогорианци пирати, беше се бил с гигантски летящи дрейгони, бе пилотирал огромен транспортен звездолет, за да го изведе от обстрел. Но очевидно не беше направил достатъчно, за да впечатли Куай-Гон.

Желаеше да постигне спокойствието, на което го бяха учили в Храма. Знаеше, че като джедай ученик ще приеме със спокойствие всичко, което животът му предложеше. Но положението му беше влудяващо! Завърши обучението си в Храма, но никой рицар джедай не го беше избрал за ученик. На тринадесетия му рожден ден щеше да бъде твърде късно за това. А той беше само след три седмици!

Изглеждаше, че съдбата му е отредила да бъде фермер, а не воин или миротворец. Оби-Уан смяташе, че вече е започнал да се примирява с това, но никак не му беше лесно. Твърдо вярваше, че съдбата му трябва да поеме различен път.

Очевидно Куай-Гон не мислеше така. Независимо че Оби-Уан беше спасил живота на рицаря джедай, Куай-Гон се държеше така, сякаш Оби-Уан беше направил приятелски жест. Все едно му беше помогнал да оправи заяла ключалка. Лоялността и себеотдадеността на Оби-Уан бяха приети от Куай-Гон с вежливо одобрение, нищо повече.

Куай-Гон леко се извъртя и Оби-Уан изглежда профила му. Тревогата и умислеността на рицаря джедай изпълваше стаята заедно с усилващата се светлина. Всичко беше започнало, след като Куай-Гон получи бележката. Куай-Гон я беше приел като поздрав от стар познат. Но Оби-Уан не вярваше в това.

Продължавайки да се визира през прозореца, Куай-Гон неочаквано заговори:

– Трябва да се обличаш. Почти стана време за срещата.

Оби-Уан въздъхна и отхвърли настрани леката завивка. Не бе помръднал и мускулче, но въпреки това Куай-Гон усети, че е буден. Лицата джедай винаги го изпреварваше най-малко с две стъпки.

Защо Куай-Гон не му каза какво не е наред? Заради бележката ли беше, или заради това, че Куай-Гон се бе уморил от Оби-Уан?

Момчето искаше да зададе въпроса, но едно от най-стриктните правила на джедаите беше да не разпитваш майсторите. Истината можеше да носи велика сила. Ето защо решението да я споделиш трябва да е добре претеглено. Само майсторът преценява да я разкрие, или да я прикрие – според по-голямото добро.

Поне веднъж Оби-Уан не роптаеше срещу правило, което го ограничаваше. Страхуваше се от отговора на въпроса, който искаше да зададе.

* * *

Оби-Уан последва Куай-Гон в приемната на губернатора. Беше изненадан и окуражен, че Куай-Гон го покани на срещата. Може би означаваше, че джедаят е размислил и, в края на краищата, ще го приеме за ученик.

Оби-Уан очакваше добре обзаведено помещение, но вътре имаше само кръг от възглавници върху голия каменен под. Бендомиър не можеше да си позволи да впечатлява посетителите.

Губернаторът на Бендомиър – СонТаг – влезе в стаята. Сребрилата ѝ коса беше на сребърни кичури – според миърянския стил. Тя ги погледна спокойно с тъмния си поглед. Като всички миърянци, тя беше дребна. Оби-Уан се извисяваше над нея. Ниският ръст на миърянците ги превръщаше в отлични миньори.

Тя протегна двете си ръце с дланите нагоре по миърянски обичай. Куай-Гон и Оби-Уан повториха жеста.

– Поздрави и добре дошли – меко каза тя. После посочи по-младата жена, застанала вляво от нея. Косата ѝ също беше бледо сребриста, а сребристите ѝ очи искряха през помещението. Макар че стоеше тихо, енергията ѝ сякаш създаваше вибрации във въздуха. – Това е ВиърТа. Тя е ръководителка на Мината на родната планета.

Джедаите поздравиха ВиърТа по същия начин. Бяха им съобщили за нея. Тя бе заклета патриотка, изиграла решаваща роля при

създаването на Партията на родната планета. Целта на партията беше да се засадят отново земите на Бендомиър, които някога са били плодородни, както и да контролира ресурсите на планетата. Първата крачка бе да се преустанови финансовата зависимост от извънпланетните корпорации. За тази цел ВиърТа беше влязла в съдружие с арконяните за кооперативната мина.

СонТаг посочи възглавниците, на които да седнат джедаите, след което зае своето място. Бавно възглавниците на СонТаг и ВиърТа се повдигнаха нагоре така, че да са на едно ниво с Куай-Гон и Оби-Уан.

– Помолих ВиърТа да се присъедини към нас днес, защото и двете бяхме объркани от вашето присъствие – започна СонТаг. – Макар да ви приветстваме, трябва да признаем, че сме изненадани. Предполагахме, че Селскостопанските части са поискали помощ, защото ние не сме молили за нея.

Куай-Гон изглеждаше учуден.

– Но в Храма се получи официална молба от бендомиърското правителство за пазител на мира. Документацията е у мен.

– Не се съмнявам – твърдо каза СонТаг, – но аз не съм изпращала нищо.

– Което е много странно – промърмори Куай-Гон.

– Независимо от това, ние се радваме, че сте тук – каза ВиърТа. – Имаме подозрения, че корпорация „Офуърлд“ няма да ни позволи да работим свободно. Просто има дългогодишна практика да смазва конкуренцията.

– Имам впечатление от първа ръка за начина им на действие – отвърна Куай-Гон. – Не мога да не се съглася с вас.

Изражението на Куай-Гон беше неутрално, но Оби-Уан знаеше колко силно джедаят не одобряваше действията на „Офуърлд“. По време на пътуването до Бендомиър Оби-Уан бе шокиран от това, как „Офуърлд“ неприкрито използваше принуда, заплахи и неподправена жестокост, за да контролира работниците си. Хътянинът Джемба беше лишил арконяните от безценното вещество, което поддържаше живота им. Предложи им брутален избор – да работят за „Офуърлд“, или да умрат. Дори им се смееше в лицето, когато отслабнаха толкова, че не можеха да помръднат.

– Тогава разбирате защо се радваме, че на първата ни среща с „Офуърлд“ ще присъства представител на джедаите – изрече ВиърТа. – Вашето присъствие ще гарантира честната игра.

Куай-Гон се поклонил.

– За мен ще е удоволствие да дам своя принос.

Вълнение се надигна у Оби-Уан. Очевидно предстоящата среща е важна. Залогът беше бъдещето на една планета. Плюс това, че след като групата „Родна планета“ е в съдружие с арконяните, вероятно щеше да има възможност отново да види Клат'Ха и Си Триймба. Той се беше сприятелил и с двамата по време на пътуването към Бендомиър. Без съмнение, Куай-Гон щеше да пожелае Оби-Уан да присъства на срещата.

– Моят спътник заминава за Източната облагогородителна зона – каза Куай-Гон, посочвайки Оби-Уан. – Можете ли да уредите превозно средство за него?

Оби-Уан едва чу положителния отговор на СонТаг. Вълнички ярост започнаха да се надигат под отчаянието му. Докато Куай-Гон щеше да участва в спасяването на планетата, той ще гледа как се садят растения! В края на краищата, го очакваше съдбата на фермер.

Беше таил надежда, че след приключенията им на път за Бендомиър Куай-Гон ще отмени първоначалната задача на Оби-Уан. Но явно Куай-Гон все още не вярваше, че момчето може да стане джедай. Щеше да го изпрати да работи като фермер, преди да го вземе за падауан!

Оби-Уан се бореше с гнева си. Майстор Йода му беше казал, че често гневът не е породен от друга личност, а се корени в самото момче.

– Затвори уста и отвори очи, така трябва – беше казал Йода. – И какво търси чистата ти душа, ще дочуеш.

Е, точно сега чистата му душа искаше да крещи от отчаяние.

Куай-Гон протегна ръце с длани нагоре, после ги завъртя с дланите надолу. Това беше миърянския жест за довиждане. СонТаг и ВиърТа повториха жеста. Изглежда, никой не обръщаше внимание на Оби-Уан и затова, нарочно, той не отбеляза с нищо раздялата си с тях.

Липсата на учтивост у Оби-Уан беше ужасна грешка за един джедай ученик. Но Куай-Гон не изрече и дума, докато прекосяваха резиденцията, за да излязат през главния портал.

Въздухът разхлади пламналите страни на Оби-Уан, когато той и Куай-Гон се спряха на стъпалата. Оби-Уан очакваше от по-възрастния джедай да го смъмри. След това щеше да каже на Куай-Гон, че желае да остане в Бендор. Щеше да изброи основанията си, ще убеди Куай-Гон, че се нуждае от подкрепата му.

– Тези, които на вид не изглеждат, че те забелязват, обикновено са отбелязали присъствието ти – каза Куай-Гон, загледан в далечината. – Просто са избрали да не го покажат. Или пък имат по-големи тревоги.

Това не е причина за проява на неучтивост.

– Но аз...

– Виждам, че неучтивостта ти се роди от гняв – продължи Куай-Гон. Гласът му беше мек и нисък, както винаги. – Ще го пренебрегна.

Думи на ярост изсkochиха в съзнанието на Оби-Уан. „Щом ще го пренебрегнете, защо го споменавате?“

За първи път Куай-Гон се вгледа право в Оби-Уан.

– При никакви обстоятелства няма да се намесваш в ситуации, отнасящи се до мисията ми, нито ще предприемаш действия без разрешението ми.

Оби-Уан кимна.

Погледът на Куай-Гон премина по минните кули в Бендор.

– Рядко нещата са такива, каквито изглеждат – измърмори той.

– Затова желая да... – започна Оби-Уан.

– Ела – твърдо го прекъсна Куай-Гон – да приготвим багажа ти. Трябва да хванеш транспортъора.

Той закрачи решително. Оби-Уан го последва малко по бавно. Видя как шансът му да стане рицар джедай се разтваря в хладния въздух.

Глава 4

Занатос не беше лесен ученик. Въпреки че беше много малък, когато напусна Телос, той си спомняше, че идва от влиятелно семейство на могъща планета. Използваше това, за да впечатли другите ученици, повечето от които бяха от по-малко привилегирован произход.

Куай-Гон беше търпелив към това, смяташе го за детски каприз, който ще изчезне с времето и обучението. Когато за първи път стъпваха в Храма, повечето ученици страдаха за семействата си и родната планета. Голяма част от тях измисляха разкази за произхода си или повтаряха запомнени истории. Занатос не беше по-различен, казваше си Куай-Гон. И момчето компенсираше своя снобизъм с искрено желание да учи и с отличен стремеж към джедайските умения. Когато дойде времето, Куай-Гон избра Занатос за свой падауан.

* * *

След като видя как Оби-Уан се отдалечава с транспортъора, Куай-Гон тръгна да се разходи. Съзнанието му умуваше над сутрешната среща. Кой беше изфабрикувал молбата за намеса на джедай в работите на Бендомиър? Ако беше Занатос, каква беше причината? Дали пък не искаше да примами Куай-Гон в капан?

Куай-Гон размишляваше над въпросите, но не намери отговори. Ако пред него имаше капан, той не го виждаше. Не можеше да каже на СонТаг, че не е в състояние да помогне заради някаква мистериозна фигура от миналото си, която все още може да таи злоба. Не му оставаше друго, освен да продължи. Мисията на Бендомиър беше реална. СонТаг и ВиърТа се нуждаеха от помощ.

СонТаг изпрати съобщение на Куай-Гон, че срещата с „Офуърлд“ ще се проведе в Мината на родната планета. В уречения час Куай-Гон излезе от стаята си. Откри, че и самата СонТаг върви по коридора към него.

– Радвам се, че ви заварих – каза му тя. – Променихме мястото на срещата. Мисля, че е добре и за двете страни, ако се срещнем на неутрален терен. Може би, ако тонът на разговорите е официален, всички ще бъдат по-вежливи – с гримаса рече СонТаг. – Поне се надявам да е така.

– И аз се надявам на същото – съгласи се Куай-Гон. Той скъси широката си крачка, за да пасне на ситненето на СонТаг.

В приемната ВиърТа чакаше права. Беше облечена в сивосин мињорски гащеризон, в очите ѝ се забелязваше нетърпение.

– Само си губим времето с тази среща – каза тя на Куай-Гон. – „Офуърлд“ ще даде чудесни обещания и след това ще ги наруши.

– Тук съм, за да се погрижа това да не стане – отговори Куай-Гон. Пламенната ВиърТа му допадаше. Надяваше се, че срещата ще премине добре както за нея, така и за Бендомиър.

Вратата се отвори и Клат'Ха – ръководителката на мињорските операции „Арконал Харвест“ – влезе вътре. Куай-Гон я поздрави с поклон. Тя му върна жеста, а живите ѝ зелени очи го дариха с топъл поглед. Двамата бяха съюзници на кораба за Бендомиър. Той се надяваше, че тук ще останат такива.

Почакаха няколко минути, но представителят на „Офуърлд“ не се появи. След като хътянинът Джемба беше убит по време на пътуването до Бендомиър, не се знае кой ще е новият представител. Структурата на властта на „Офуърлд“ беше забулена в мистерия. Никой не познаваше и водача им.

Накрая раздразената СонТаг направи жест към възглавниците.

– Можем да започнем срещата – каза тя. – Ако се опитват да ни оказват натиск, аз няма да се поддам.

Всички заеха местата си. Възглавниците нагласиха височината си така, че всички да са на едно ниво на погледа. Клат'Ха и ВиърТа започнаха да запознават СонТаг с хода на работата в мината. Куай-Гон чуваше думите им, но вниманието му беше привлечено от нещо много важно. Имаше раздвижване в Силата. Той се настрои на вълната на раздвижването, несигурен какво означава то. Тъмните набраздявания бяха предупреждение, но за какво?

Изведнџ вратата се отвори. Един млад мъж стоеше на прага. Лъскавата му черна пелерина беше обшита със синьо, но толкова тъмно, че беше почти черно. На бузата му имаше белег във формата на незавършен кръг.

Погледът на Куай-Гон се кръстоса с този на новодошлия. Времето като че ли увисна във въздуха. Тогава, за изненада на Куай-Гон, на устните на Занатос заигра радостна усмивка.

– Стари приятелю! Значи си тук. Не смеех да се надявам! – Занатос закричи напред – красив и властен. Черната му коса падаше върху раменете, а тъмните му очи подхождаха на обшивката на пелерината му. Той направи миърянския знак за приветствие към СонТаг, след което се поклони.

– Губернаторе, моля да ме извинете, че закъснях. Транспортърът ми попадна в йонна буря. Исках да пристигна навреме. Аз съм Занатос, представителят на „Офуърлд“.

СонТаг го поздрави с длани нагоре.

– Забелязвам, че вече познавате Куай-Гон.

– Да, имам това щастие. Но не съм го виждал от много години – Занатос се обърна към Куай-Гон и се поклони.

Нямаше подигравка в поклон, отбеляза Куай-Гон. И все пак той не вярваше, че е искрен.

– Получих бележката при пристигането си – каза той с неутрален тон.

– Да, чух, че са ви пратили от Корускант – отговори Занатос. – Тъй като съвсем наскоро ме назначиха за представител на „Офуърлд“, бях сигурен, че ще се срещнем. Нищо друго не ми носи такава радост.

Куай-Гон изгледа младия мъж. Имаше искреност във всяка негова дума. Какво ставаше?

– Виждам, че не ми вярвате – каза Занатос. Очите му с цвят на средношно синьо изпратиха напрегнат поглед към Куай-Гон. – Чувството ви за предпазливост не е умряло. Но без съмнение и други ученици са напуснали пътеката на джедаите заради вашето недоверие.

– Всеки ученик е свободен да си тръгне, когато пожелае – равно изрече Куай-Гон. – Ако напуснат с чест, няма недоверие.

– И аз ви напуснах. Беше най-добре за мен и за джедаите – тихо каза Занатос. – Не успях да водя този живот. Въпреки всичко няма място за съжаление. Не бях предопределен да бъда джедай.

Изведнъж той се усмихна ведро на СонТаг, Клат'Ха и ВиърТа.

– Високо ценя джедайското си обучение, но то не ме подготви за шока от завръщането ми към нормалния живот. Трябва да призная, че се лутах няколко години. Тогава за последен път Куай-Гон ме видя.

„Лутал ли се е?“ – зачуди се Куай-Гон. Така ли Занатос възприема онова време?

– Но аз се промених. „Офуърлд“ ми предостави тази възможност.

Занатос се наведе напред с вперен във ВиърТа поглед.

– Точно затова ви се възхищавам, ВиърТа. „Офуърлд“ ме изпраща да ви кажа, че компанията няма да се меси във вашия проект. Един по-богат, по-сигурен начин Бендомиър ще е добре и за нас – Занатос докосна гърдите си. – Възхищавам се на водачеството ви, защото и аз обичам родната си планета. Телос винаги е в сърцето ми.

Той се обърна към СонТаг.

– Ако „Офуърлд“ дари десет процента от печалбите си за възстановяването на Бендомиър, това ще ви убеди ли в нашата искреност?

СонТаг изглеждаше смутена. Куай-Гон знаеше, че дори само десет процента от печалбите на „Офуърлд“ представляваха огромна сума. „Офуърлд“ никога не бе отделяла от печалбите си за благотворителни цели.

Предложението беше трик. Куай-Гон не му вярваше. Но виждаше, че Занатос беше заблудил СонТаг и ВиърТа. Само Клат'Ха все още гледаше недоверчиво. Но пък тя имаше по-голямо основание да се съмнява в „Офуърлд“. Съвсем наскоро имаше вземане-даване с тях.

Изглежда, Занатос засече недоверието на Клат'Ха. Той завъртя пронизващия си син поглед към нея.

– Когато приех поста в „Офуърлд“, се договорих, че политиката в известни насоки ще се промени. Аз не желая да се плякосват планети и да се заразяват, след като получим всичко, което искаме. Действията ни на Бендомиър ще бъдат първата демонстрация на новата ни политика.

СонТаг кимна.

– Мъдро решение. Планетата Бендомиър ще е признателна за мощта ви...

Изведнъж мощна експлозия разтърси стаята. ВиърТа падна на пода. Преди другите да успеят да реагират, Куай-Гон беше на крака със светлинен меч в ръка.

Куай-Гон усети, че експлозията е станала извън двореца. Той се обърна към прозореца. ВиърТа се изправи и го последва.

Първоначално един голям черен облак напълно замъгляваше града отдолу. След това вятърът го понесе и прочисти панорамата.

Дим се издигаше от една мина. Куай-Гон забеляза развалините на по-голяма сграда. Минна кула се бе срутила, а друга се бе наклонила опасно. Докато гледаха, тя бавно се пречупи и падна, разрушавайки разнебитената битова сграда на миньорите. Куай-Гон забеляза едва кретащи фигури, които се отдалечаваха от бедствието. Знаеше, че отдолу има затрупани хора.

Сирените се включиха с пронизващ и виещ звук. До него ВиърТа се заклати и се хвана за перваза, за да се задържи права.

– Това е Мината на родната планета – прошепна тя.

Глава 5

– Не започнах аз – казваше Занатос, когато се случеше да се сбие с друг ученик. Сините му очи излъчваха искреност и съжаление.

Досуц като баща Куай-Гон винаги се опитваше да му повярва.

* * *

Ръцете на ВиърТа се свиха в юмруци. Тя издаде сподавен вик и се нахвърли срещу Занатос.

Куай-Гон сякаш не помръдна, но се озова между двамата, задържайки ВиърТа. Нямаше да помогне, ако се нахвърли срещу Занатос. Куай-Гон знаеше от личен опит колко зъл и коварен боец е той.

ВиърТа се бореше с желязната хватка на Куай-Гон.

– Вие го направихте! – изкрещя срещу Занатос тя. – Ще си платите! Клат'Ха застана до ВиърТа. Отвън тя беше спокойна, но очите ѝ издаваха същата ярост.

– Разбира се, че те са го направили – презрително каза тя. – Просто стилът им е такъв. Страхливци!

Занатос изглеждаше преbledнял.

– Уверявам ви, „Офуърлд“ няма нищо общо. Убеден съм, че фактите ще докажат това...

– Достатъчно лъжи! – извика ВиърТа и отново се опита да се нахвърли срещу него.

– Хайде да се успокоим – настоятелно изрече СонТаг. – ВиърТа, трябва да отидем при мината. Ще имат нужда от помощ.

– Да, миньорите... – каза ВиърТа и забърза навън.

* * *

Куай-Гон беше виждал резултатите от експлозия и преди. Винаги бяха ужасяващи. Живот се отнемаше, тела се осакатяваха, психика се прекръшваше. Кръв, смесена с пепел и сълзи. Той не знаеше защо тази трагедия му изглеждаше по-ужасна. Вероятно, защото миньорите бяха прокопали мината в камък и пръст. Бяха работили без заплащане, със слаба надежда, че ще построят бъдеще, което трудно дори си представяха.

Подредиха трупове в двора на мината. Куай-Гон неуморно пренасяше жертви от развалените. Четиридесет миньори бяха затрупани под

земята. Спасяването им бе трудна и опасна работа.

Експлозията беше станала в един от тунелите. Главната административна сграда бе изцяло разрушена, както и жилищата, заобикалящи мината. Стъмни се, преди Куай-Гон и другите спасители да приключат с евакуацията на ранените до медицинските центрове.

Накрая не остана какво да правят. Клат'Ха го извика в незасегнатата от взрива сграда, за да хапне и да си почине. Той седна на масата заедно с Клат'Ха и ВиърТа, но бяха твърде изтощени и съсипани, за да докоснат храната.

– Мечтата ни умря – каза ВиърТа. Лицето ѝ беше изцапано с кал.

– Не – меко отвърна Клат'Ха. – Това искат те. Ние ще я изградим отново.

Вратата се отвори и СонТаг влезе. Тя също помагаше в мината. Червено-златистата ѝ туника беше омачкана и изцапана с кръв.

– Знаем какво е причинило експлозията – тихо обяви тя. – „Офуърлд“ не носят вина. Получила се е опасна смес от газове в един от долните тунели.

ВиърТа се надигна от масата.

– Невъзможно! – извика тя. – Разполагаме със сензори...

– Сензорът е бил извън строя – каза СонТаг. – Просто техническа повреда. Специалистите са сигурни в това.

Клат'Ха и ВиърТа гледаха СонТаг с недоверие.

– Значи грешката е наша? – объркано попита ВиърТа.

– Боя се, че така излиза – отвърна СонТаг. – Възможно ли е някой да е саботирал сензора?

ВиърТа поклати глава.

– Мината се охранява двайсет и четири часа в денонощието.

СонТаг разпери ръце.

– Техническата повреда е един от рисковете на минното дело.

Куай-Гон не беше толкова сигурен. Нещо не беше както трябва.

Точно в този миг някой почука на вратата. Един миньор предаде съобщение на СонТаг. Тя го прочете, след това го смачка с ръка.

– Лоши новини ли? – попита Клат'Ха.

– Не, само изненадващи – бавно изрече СонТаг. – Занатос, предлага да предостави ресурсите на „Офуърлд“, за да възстановим мината. Пари, дроиди, всичко, което искаме. Освен това ще даде подслон в жилищата на „Офуърлд“ на всички миньори, останали без покрив.

– Значи е бил искрен – каза с учудване ВиърТа.

Куай-Гон се почувства разтревожен от тази новина. Ако това беше

капан, то той е скъпоструващ и добре изпитан. Толкова ли висок беше залогът за Занатос? Едва ли щеше да си прави целия този труд само, за да отмъсти на Куай-Гон.

Мястото на срещата беше променено в последната минута. Главната сграда беше напълно разрушена. Ако СонТаг не беше променила решението си, всички те щяха да са мъртви.

Занатос играеше игра. Куай-Гон искаше да знае целта на тази игра.

Беше сигурен само за едно – когато Занатос се намеси, играта ставаше без правила.

Глава 6

На Оби-Уан му беше дотегнало. Ако трябваше да ходи на още една експедиция за спори, ще се разкрещи.

Знаеше, че работата на Селскостопанския корпус е важна. Но защо той бе тук?

Посред един район от кафява, погубена земя корпусът беше построил гигантски купол. Куполът бе заобиколен от научни лаборатории и работнически битови помещения. Входовете на лабораториите и административните центрове извеждаха направо в самия купол. Всеки един работеше за благото на планетата. Не се допускаше външни интереси да контролират изследванията и не се гонеше печалба от откритията.

За Оби-Уан дейността щеше да е интересна, ако не бе фактът, че неговият водач – миърянец на име РонГха – беше най-отегчителното същество, което е срещал. РонГха се впечатляваше от такива неща, като посадъчен материал и сортови семена. С часове можеше да говори за тях с приспиващ, монотонен глас. Което и правеше.

Единственото хубаво нещо беше, че Оби-Уан ще е отново заедно със своя приятел Си Триймба – арконянеца, с когото се сприятели по пътя насам.

Арконяните се раждаха в гнезда и растяха в затворени общества. Те нямаха развито чувство за индивидуалност и не дружаха с чужденци. Но Си Триймба създаде здрава приятелска връзка с Оби-Уан. Той беше рамо до рамо с него срещу хътяните и тогорянските пирати. Решението му да бъде до Оби-Уан в сблъсъка с хътяните водачи на „Офуърлд“ за малко да му струва живота. Тогава Си Триймба откри смелостта.

Оби-Уан вървеше към административния център, където имаше среща с РонГха и Си Триймба. Той забеляза, че приятелят му го чака, и се забърза, за да го поздрави.

– Хубаво е, че те виждам отново, добри ми приятелю – каза той и стисна двете ръце на Си Триймба. Тялото на арконянеца беше силно, зминоподобно, с тънки ръце и крака.

– За нас е благословия, че те виждаме, Оби-Уан – отвърна Си Триймба. Големите му блестящи очи бяха изпълнени със задоволство. Арконяните рядко, почти никога, не използват местонаимението „аз“.

Клат'Ха беше изпратила Си Триймба да следи изследванията за получаване на дактил. Арконяните се нуждаеха от жълтия кристал, за да

поддържат живота си, а Селскостопанските части се опитваха да намерят начин да го интегрират в хранителните продукти. Беше необичайно само един индивид от расата им да пътува самостоятелно, но Си Триймба бе станал необикновен арконянец. Клат'Ха знаеше, че може да разчита на него.

РонТха се приближи, консултирайки се с информационната си капсула, докато крачеше.

– По график днес ще обиколим най-северния квадрант на купола – каза той с обичайната си монотонност. – Трябва да се запознаем с много интересни експерименти със семена. Не се отдалечавайте от мен и не давайте въпроси.

РонТха ги поведе в купола. Огромното затворено пространство беше осветено от изкуствено слънце – осветителен уред, поставен високо в купола. Около сферичното съоръжение се намираха се намираха обширни неплодни земи, но вътре групата беше заобиколена от растения и треви. Наоколо градинарите се движеха напред-назад, понесли в ръце фиданки и купчинки със семена.

Замаяни от светлината и топлината, Оби-Уан и Си Триймба следваха РонТха, докато той изреждаше селскостопански експерименти, които се провеждаха.

– С толкова приказки за храна ние огладняхме – прошепна Си Триймба на Оби-Уан.

– Без съмнение е така – съгласи се Оби-Уан. Той преглътна, загледан в дърветата пред тях. Големи златисти плодове висяха по клоните, достатъчно ниско, за да бъдат достигнати.

Миниатюрен монитор на колана на РонТха започна да свети. Той го изключи.

– Викат ме в администрацията – рече той. – Можете да се разходите наоколо, ако желаете. Само не се отклонявайте от алеята. И не пипайте нищо!

След тези думи РонТха ги остави.

Оби-Уан огледа плодовете.

– Според теб, когато ни каза да не пипаме нищо, дали имаше предвид плодовете? – попита той Си Триймба.

Тригълната глава на Си Триймба се размърда нервно.

– Трудно е да се каже.

– Сигурно не.

Оби-Уан се огледа и бързо откъсна един жълт плод. Подхвърли го на Си Триймба, а после откъсна един и за себе си.

– Наистина не трябва – каза Си Триймба, захапвайки плода.

– М-м-м! – махна с ръка Оби-Уан, докато дъвчеше.

Плодовете бяха сладки и сочни, и все пак хрупкави. Това бяха най-хубавите плодове, които Оби-Уан беше опитвал.

– По-добре да намерим скришно място, където да хапнем – каза той.

Точно тогава той и Си Триймба чуха стъпки. Размениха гузни погледи. С леко движение с глава Оби-Уан показа, че трябва да се скрият между дърветата.

Група градинари се появиха, понесли кофи. Насочиха се към овощната градина.

– Ох! – тихо възкликна Оби-Уан. – Най-добре е да се махаме оттук.

Не искаше мисията му да приключи с дисциплинарен проблем. По време на пътуването от Корускант имаше предостатъчно неприятности.

– Хей! – извика един от градинарите. – Вие там!

Си Триймба се задави и хвърли плода. Спъна се, когато се опитата да се затича. Оби-Уан го вдигна на крака и двамата прекосиха с бяг овощната градина, докато накрая стигнаха една нива. Оби-Уан изтегли Си Триймба под прикритието на високите жита.

– Ще трябва да прекосим нивата, за да се върнем на главната алея – задъхано изрече Оби-Уан.

Те се затичаха по редовете, опитвайки се да намерят изход. Нивата се оказа доста по-обширна, отколкото си мислеха. Виждаха само зеленина и изкуственото синьо небе отгоре.

Най-накрая те излязоха от полето. Оби-Уан усети как краката му се плъзгат по нещо влажно и тинесто. Краката му се вирнаха във въздуха и той политна. Същото се случи и със Си Триймба. Мръсотия покри лицата и туниките им. Приземиха се в една огромна купчина боклуци.

– Каква е тази смрад? – попита Си Триймба. – Мирише по-зле от банта в горещ ден.

– Май открихме тор – изръмжа Оби-Уан, измъквайки се от купчината. Те се огледаха наоколо. Зад тях беше нивата. Пред тях се извиваше празна стена.

Нещо в стената тревожеше Оби-Уан. Беше висока, без всякакъв смисъл, и се скриваше от погледа му зад купчината тор.

Той се приближи и опря ръцете си на зида. Повърхността беше хладна като метал. Когато отдръпна дланите си, за негова изненада зърна, само за миг, че докосването му е направило стената прозрачна. Това се случи само за един кратък миг, твърде бързо, за да види какво има от

другата страна.

– Какво правиш? – нетърпеливо попита Си Триймба. Той издаде съскащия арконянски звук за преданост. – Да вървим. Тази миризма ще ни отрови.

Си Триймба не видя какво стана със стената. Може би действаше Силата.

– Чакай малко – каза Оби-Уан. – Мисля, че има друг изход.

Запридвижва ръце по стената, загледан в трептящата прозрачност, която оставяха пръстите му. Досега не беше виждал метал с такива свойства. Най-накрая той намери каквото търсеше – процеп. Проследи го с пръст. Това беше врата.

С опрени на вратата длани, Оби-Уан почувства енергията от живите създания около него – от житото, от плодовете, от хората, от органичния остров, който куполът представляваше.

Изведнъж Си Триймба спря да диша. Когато цялата стена изведнъж стана прозрачна. Те видяха, че това всъщност беше склад до стената на купола. Вътре Оби-Уан забеляза чували с тор и сандъци от всякакъв размер.

– Това е просто склад – разочаровано каза Си Триймба.

Изглеждаше невинно. Но тогава защо бе така прикрит? Оби-Уан умело бутна вратата. Той дочу меко електронно бипкане и вратата се отвори.

Си Триймба пак изсъска нервно. Бледите му, бляскащи очи примигнаха.

– Сигурен ли си, че можем да се вмъкнем?

– Ти стой тук – инструктира го Оби-Уан. – Стой на пост. Сега се връщам.

Той влезе в ограденото място. Стените веднага станаха отново матови. Сякаш се намираще в бял куб. Наведе се, за да разгледа обозначенията върху сандъците. Те представляваха черни триъгълници, изобразяващи червена планета с холограмен звездолет в орбита.

Оби-Уан разпозна емблемата веднага – „Офуърлд“. Той се наведе още, за да прочете маркировката отстрани на сандъка. Мина покрай всички сандъци, четейки описателните надписи – експлозивни, турбосонди, детонатори, тунелни свредели, биотични гранати.

Това бяха миньорски принадлежности. Но се намираха на защитена зона на Селскостопанските части. На Селскостопанските части беше изрично забранено да се занимават с каквито и да е търговски дейности. Дали някой тук тайно не е в съглашение с „Офуърлд“?

– Оби-Уан, побързай! – извика Си Триймба. – Смърдим! Искаме да се изкъпем!

Оби-Уан забеляза малка кутия в ъгъла. Тя нямаше етикет, само металическо изображение, което служеше за заключалка. Формата му беше незатворен кръг.

Засега бе видял достатъчно. Оби-Уан се промъкна покрай сандъците, докато стигна до вратата.

– Какво представлява? – попита го Си Триймба.

– Някакъв таен склад на „Офуърлд“ – отговори Оби-Уан. – Намислили са нещо.

Зеленикавата кожа на Си Триймба стана матовосива.

– Тук? Но на тях им е забранено.

– И откога забраните ги спират? – горчиво попита Оби-Уан. – Да се връщаме. Трябва да се свържа с Куай-Гон.

* * *

– Искате да кажете, че няма да предприемете нищо? – попита Оби-Уан. Образът на Куай-Гон трептеше в миниатюрна холограма.

– Няма какво да направя – отговори му Куай-Гон. – Каза, че стената е станала прозрачна, като си използвал Силата?

– Не съм виждал подобно нещо – отговори Оби-Уан. – А вие?

Куай-Гон пропусна въпроса.

– Информацията е интересна, но само толкова. Няма реално доказателство, че „Офуърлд“ се намесва в изследванията на Селскостопанските части.

На Оби-Уан му се искаше да вие от отчаяние.

– Въобще не трябва да са тук! Ще се върна в Бендор. „Офуърлд“ планират нещо... нещо голямо. Трябва да разследваме случая!

– Няма нужда – остро каза Куай-Гон. – Задачата ти е да докладваш за напредъка на Селскостопанските части.

– Ами прекъснатият кръг върху кутията? – настойчиво попита Оби-Уан.

– Оби-Уан, изпълнявай заповедите – строго рече Куай-Гон. – Ако откриеш доказателство за нещо нередно, обади ми се незабавно. Не предприемай никакви действия на своя глава.

– Куай-Гон...

– Чу ли ме, Оби-Уан?

– Да – с нежелание отговори Оби-Уан.

– Сега трябва да приключваме. Дръж ме в течение.

Холограмата затрептя, след което изчезна. Оби-Уан се беше втреничил в празния въздух, където доскоро бе образът на Куай-Гон. Още веднъж Куай-Гон го беше изключил от събитията.

Глава 7

Имаше време, когато кръгът не бе прекъснат. Имаше време, когато всичко беше това, което изглеждаше, че е. Когато нямаше тайни.

* * *

Незавършеният кръг. Можеше ли Оби-Уан да е сбъркал? Или Занатос има нещо общо със Селскостопанския корпус?

Не можеше да каже на момчето. Оби-Уан ще иска отговори, които Куай-Гон не беше склонен да дава. По-добре миналото да си остане в миналото.

Освен това, момчето трябва да се научи на търпение.

Куай-Гон се запъти към Мината на родната планета. Впечатляващо много работа беше свършена след експлозията. Мината щеше да заработи отново само след седмица. Корпорация „Офуърлд“ удържа на обещанието си и предостави пари и дроиди. Вече бяха разчистили останките в тунелите и работеха по укрепването им.

Клат'Ха му помаха от другия край на площадката. Беше тръгнала в мината с работниците си. От експлозията насам не беше спала, нито яла.

Куай-Гон отвори вратата на временната канцелария, която представляваше набързо издигната метална барака. ВиърТа седеше пред един монитор, на който се изписваха подробностите за операцията. Когато се завъртя към него на стола си, той забеляза, че лицето ѝ е озарено от възбуда.

– Добри новини – с нисък, изпълнен с въодушевление, тон каза ВиърТа. – Експлозията ни е направила голяма услуга, Куай-Гон. Пробила е надолу, по-дълбоко, откъдето бяхме стигнали. Открихме жила йонит.

Куай-Гон беше впечатлен. Йонитът е от най-ценните полезни изкопаеми в галактиката.

– Знаеш ли какво означава това? Досега никой не е откривал йонит на Бендомиър. Следи – да, но основното ни полезно изкопаемо е азурит.

ВиърТа се наведе напред с напрегнат поглед.

– Мината на родната планета ще се окаже единственият източник. Потенциалните печалби са огромни. Това може да спаси цялата планета!

– Новината е чудесна – предпазливо се съгласи Куай-Гон. – Едно е да откриеш ценно полезно изкопаемо, и съвсем друго – да контролираш

кой го добива.

– Вече виждаш предстоящите проблеми – рече ВиърТа. – Следователно трябва да я пазим в тайна. Не съм казвала на членовете на борда. Само Клат'Ха знае. Ако „Офуърлд“ разбере, лесно ще ни измести и ще заграби находището. Експлозията е унищожила цялото количество азурит, което бяхме добили. Финансово погледнати, ние сме банкрутирали.

– Какъв е планът ти? – попита Куай-Гон.

– Благодарение на „Офуърлд“, разполагаме с пари – започна ВиърТа. – Вярно, дадоха ни ги, за да купят доверието ни. Можем да ги използваме, за да добиваме йонит. Нужни са ни няколко седмици, за да стартираме добива. След това „Офуърлд“ не може да ни спре.

Лицето на ВиърТа грееше от решителност. Куай-Гон си позволи да почувства нейния ентузиазъм. Но в същото време се питаше защо ВиърТа издава тайната на него. Той почака, знаейки, че ще последва още.

– Ще ти покажа какво открихме – ставайки, каза ВиърТа.

Той я последва в мината. Тя му даде защитна каска и го заведе в южната асансьорна шахта.

– Район К е безопасен – увери го тя. – Успяхме да укрепим Пласт 6. Чрез сензорни уреди установихме, че новата жила е под него. Това е ниво, до което не сме стигнали.

К-7. Пласт 6. Шокиран, Куай-Гон погледна към контролното табло на асансьора. Докато слизаха, светлинният индикатор показваше Пласт 10, Пласт 9, Пласт 8, Пласт 7...

Кошмарът се събуди в съзнанието на Куай-Гон с цялата си злокобна сила.

– Има ли Пласт 5? – попита той ВиърТа.

Тя поклати глава.

– Не разполагаме с технология да достигнем толкова дълбоко. Твърде близо е до ядрото на планетата. „Офуърлд“ са разработили по-дълбочинна технология, но ако се опитаме да я закупим или вземем на лизинг, ще се издадем. Надяваме се, че ще изкопаем достатъчно йонит от Пласт 6.

Индикаторът на Пласт 6 светна и асансьорът спря.

Куай-Гон излезе от кабинката и започна да се обръща наляво.

– Не – каза ВиърТа. – Натам тунелът е напълно блокиран.

Тя натисна ключа близо до вратата и лампите, разположени по скалните стени, светнаха. Куай-Гон видя, че тунелът е тесен, с нисък таван, с хидравлична релса по средата на пода. Тунелът завиваше наляво. Тъмнината там го поглъщаше. Забелязваше се бледо, синкаво сияние от

отразяването на светлината от синьо-черната скала, което беше знак за наличието на азурит.

– С Клат'Ха слизахме да видим щетите – продължи ВиърТа. – Асансьорната шахта в северния тунел е повредена, но ще я оправим до няколко дни. Първо трябва да оправим това.

Тя се обърна надясно и поведе навътре в тунела. Купчина камъни лежеше на пътя им, а в пода на тунела беше пробита дупка.

– Взривът сигурно е влязъл в реакция с газовете под това ниво – обясни тя. – В тази точка експлозията се е насочила нагоре.

– Клат'Ха го откри. Занесохме го за изследване. Предполагенето ѝ се оказа вярно – йонит. Пуснахме сензори и уточнихме с колко запаси разполагаме.

– Трябва да действаме внимателно – каза Куай-Гон. – Ако Занатос разбере...

ВиърТа кимна.

– Точно затова имаме нужда от теб. Искаме да се включиш в Съвета на директорите на „Родната планета“. В този случай „Офуърлд“ няма да посмее да ни подлива вода. Все едно да тръгне срещу джедаите.

Куай-Гон вече клатеше глава.

– На джедаите е забранено да участват в предприятия с цел печалба – отвърна той. – Нямаме право да печелим от защитата, която ви осигуряваме. Това е неотменимо правило.

– Но помисли за богатствата, които можеш да получиш! – настойчиво каза ВиърТа. – Не е нужно да ги държиш за себе си. Можеш да правиш дарения.

– Съжалявам, ВиърТа – твърдо отговори Куай-Гон. – Ще ви помогна с всичко възможно, но не мога да направя това.

ВиърТа изглеждаше разочарована. Очевидно не разбираше целите на джедаите.

– Значи ще трябва да се задоволя с положението – каза тя. Очите ѝ грееха, докато обхождаха минната галерия. – Всичко е тук – нашето богатство. Само се моля да успеем.

– Ще направя всичко, което е по силите ми, за да успеете – обеща Куай-Гон. Нещо му подсказваше, че задачата няма да е лесна.

Глава 8

Оби-Уан разказа на Си Триймба за разговора си с Куай-Гон. Арко-нянецът кимна, сякаш го очакваше.

– Клат'Ха щеше да каже същото. Трябва ни по-силно доказателство.

– Точно това си мислех – обяви Оби-Уан.

Си Триймба избуча от нерви.

– Последния път, когато те послушахме, се озовахме в хътянски затвор.

– Успокой се – каза Оби-Уан. – Просто ще наблюдаваме склада до-вечера. Ще излезем на малка разходка и ще отидем дотам. Какво лошо може да ни се случи?

– Безкраен брой неща – изпъшка Си Триймба.

* * *

Оби-Уан и Си Триймба се спряха между два реда в края на нивата. Хвърлиха едно зелено покривало над главите си за топлина и прикритие.

– Можеш да поспиш – каза Оби-Уан. – Аз поемам първата смяна.

– Щом казваш – измърмори Си Триймба. После затвори очи. Миг по-късно се чу гъгнещият звук, който арконянците издаваха, когато спят.

Оби-Уан се почувства зареден с вълнение заради това дебнене. Но само след час клепачите му започнаха да натежават. Нямаше право да заспива! Дали пък да не направи бърза разузнавателна обиколка? Това щеше да го ободри.

Той се измъкна от нивата и спря. Насочи се към вратата на помеще-нието. Искаше пак да погледне затворената кутия с непълния кръг на нея. Нещо му нашепваше, че Куай-Гон е разпознал знака. Може би съ-ществува начин да го отвори, без някой да разбере, че го е пипал.

Отново използва Силата, за да отвори вратата. Всичко беше точно както го беше оставил. Запъти се към кутията.

Точно когато стигна до нея, чу шум зад гърба си. Обърна се и забеле-ляза една забулена фигура да се приближава. В първия момент помисли, че е Си Триймба, загърнат в покривалото. После осъзна, че непознатият е облечен с лъскаво черно наметало.

– Кой си ти? – попита той. Усети неспокойно набраздяване на нещо тъмно в Силата.

– Приятел – отвърна забулената фигура. – Някой, който преди много време бе като теб.

Човекът отметна качулката. Синият му поглед беше топъл и приятелски.

– И аз бях негов ученик.

– На Куай-Гон ли? – подозрително попита Оби-Уан. – Аз всъщност не съм негов падауан. А и всички казват, че падауанът му е умрял.

– Така ли приказват? – попита мъжът. – И все пак ето ме. Какво друго разправят?

– Че падауанът на Куай-Гон е опозорил джедаите – обясни Оби-Уан. – И е предал Куай-Гон.

В очите на мъжа се разгоря син огън.

– Това версията на Куай-Гон ли е? – след тези думи острите черти на лицето му омекнаха. – Аз бях неговият падауан. Ето защо знам какво преживяваш всеки ден, Оби-Уан Кеноби. Знам какво очакваш – одобрението и доверието му! Но той не ти ги дава. Заобиколил се е с ледени блокове. Колкото повече се опитваш да се доближиш до него, толкова повече се отдалечава от теб.

Оби-Уан не промълви. Думите сякаш излизаха от собственото му сърце. В най-лошите моменти си мислеше точно по този начин.

Занатос погледна момчето състрадателно.

– Йода го възхвалява. Галактическият сенат зависи от него. Всеки един желае да е негов ученик. Но той е най-ужасният майстор. Отказва ти доверието си. И въпреки това, изисква всичко от теб.

Оби-Уан чу думите като в транс. „Колко е искрен?“ – попита се той. Дълбок гняв се раздвижи, гняв, заспал вътре в него. Страхът от гнева му бе много по-силен от този към всеки един враг.

– Аз съм Занатос – каза мъжът. – Споменава ли ти е за мен?

Оби-Уан поклати глава.

Занатос направи тъжна, съжалителна усмивка.

– Не – меко каза той, – не би го направил. Аз трябва да ти разкажа как постъпи с мен. Как ме създаде, как ме държа до себе си, непрекъснато обещавайки, че мога да напредна. Но накрая наруши всичките си обещания. И с теб ще се случи същото, Оби-Уан.

Вярно ли беше? Можеше ли студенината на Куай-Гон да прикрива семената на предателството? Оби-Уан бе усетил хладината на Куай-Гон, но винаги смяташе, че е резултат от това, че рицарят джедай не го

приема. Дали Куай-Гон тайно прикриваше злина, или пък доброта?

– Защо ми разказвате това? – предпазливо запита Оби-Уан.

– За да те предупредя – каза Занатос. – Затова и дойдох. Ти... – прехвърна внезапно той и протегна ръка.

– Някой идва – прошепна той.

Изведнъж петима стражи се втурнаха вътре. Той забеляза емблемата с червената планета на униформите им. „Офуърлд“! Какво правеха пазачите им в купола?

Един от тях заговори по радиостанция.

– Открихме крадците.

– Не – започна Оби-Уан, – ние само...

Но Занатос бе извадил светлинния си меч. Изненадан, Оби-Уан наблюдаваше как Занатос напада. Само джедаите имаха такива оръжия. Пазачите извадиха бластерите си и на Оби-Уан не остана друг избор, освен за част от секундата да включи собствения си светлинен меч и да се впусне в бой.

Той усети успокояващата тежина в ръката си докато извъртя меча, за да избие бластера от захвата на един нападател. Той знаеше, че Куай-Гон не би искал да убива хора на „Офуърлд“. Това можеше да влоши още повече положението в Бендор.

Ето защо се биеше дефанзивно, докато Занатос действаше агресивно, прелитайки във въздуха, за да раздава жигосващи удари. Но и Занатос не желаше да нанесе фатален удар.

Джедайските умения на Занатос явно бяха поръждявали. Той позволи да го приклекнат в ъгъла. Мъжете приближаваха с извадени бластери. Оби-Уан скочи върху купчина щайги и се хвърли върху групата с разперени ръце и крака. Двама пазачи паднаха, докато стреляха, и той усети пареща болка в рамото. Въпреки това успя да избие с ритник бластера от ръката на третия мъж.

Изведнъж пазачът извади електрошоков бич. Той го вдигна срещу Занатос, докато Оби-Уан се впусна, за да го спре.

Оби-Уан отби атаката със светлинния си меч, но електробичът го жегна болезнено в ребрата. Ослепяваща болка премина през тялото му. Замаян, той се пресегна към Силата, но някой го удари отзад. Погледът му се замъгли и той падна на колене.

Последното, което помнеше, бе, че пада на пода.

Глава 9

Куай-Гон вече осъзнаваше грешката си. Беше останал сляп за недостатъците на Занатос. Беше снизходителен към момчето. Даваше, без да осъзнава. Беше се провалил като майстор, защото прекалено вярваше в ученика си. Позволи на привързаността му да го ослепи за това, което трябваше да забележи от самото начало.

* * *

След кратко размишление Куай-Гон реши да попита СонТаг и ВиърТа дали са виждали кутия като онази, която Оби-Уан му описа. И двете често бяха посещавали облагородяваните зони на Селскостопанските части. Може би съществуваше елементарно обяснение за находката на Оби-Уан.

Куай-Гон описа кутията и ВиърТа кимна.

– Виждала съм подобна кутия.

– Аз също – замислено добави СонТаг. – В западната облагородителна зона. Съвсем наскоро бях там.

– Мисля, че я видях и в северната зона – допълни ВиърТа. – Беше сред друга екипировка. Бях убедена, че вътре има инструменти на Селскостопанските части.

Точно на такъв отговор се надяваше Куай-Гон. Това означаваше, че кутията не е чак толкова значима. Кутиите в другите зони бяха оставени пред очите на всички.

Тогава защо се тревожеше?

Може би защото е била при миньорското оборудване на „Офуърлд“. Оби-Уан не можеше да греша за това.

В стаята си той включи информационната си капсула, за да направи справка за „Офуърлд“. Беше любопитен какъв пост заемаше Занатос. Бившият му ученик бе много мълчалив на тази тема. Ако беше отговорен служител, нямаше ли да обяви титлата си?

Куай-Гон се разрови в данните за компания „Офуърлд“. Името Занатос не се споменаваше никъде. Което означаваше какво? Или Занатос излъга, че работи за тях, или постът му е пазен в тайна от собствената му компания. Но защо?

Куай-Гон натисна още няколко клавиша. Ръководителят на фирмата беше анонимен, но имаше списък на Съвета на директорите. Куай-

Гон разпозна повечето имена – владетели на светове, които буквално бяха контролирани от „Офуърлд“ – подставени лица.

Нямаше отговори... все още. Но му дойде идея къде може да ги потърси.

Беше време да посети централната сграда на „Офуърлд“.

* * *

„Офуърлд“ не се опитваше да разкраси бендомийрския си офис. Сградата бе черен блок и подхождаше на мрачните мини, които го заобикаляха.

Куай-Гон влезе в главното фоайе, чиито стени бяха покрити с азурит. Минералът беше единствената декорация. Един пазач, хътянин, седеше зад черен куб, който служеше за бюро. Тялото му се разливаше покрай ръбовете на бюрото. Той завъртя към Куай-Гон празни, мъртви очи.

– Идвам при Занатос – изрече Куай-Гон.

– Чупката, боклук! – с досада отговори хътянинът. – Отнеси оплакването си до прекия си началник. И без това тук няма никого. Занатос е на изследователско пътуване до северния минен квадрант.

Хътянинът посегна към един бластер. Толкова за фирмената гостоприемност.

Куай-Гон не помръдна и мускулче. Той се концентрира върху задръстения мозък на хътянина, изтегляйки енергия от Силата.

– Може би трябва да почакам в личния му кабинет – каза той.

– Трябва да изчакаш в личния му кабинет – бездушно повтори хътянинът. – Вземи асансьора с ограничен достъп до Хоризонт 30.

– Алармените системи трябва да се изключат – каза Куай-Гон.

– Всички алармени системи ще бъдат изключени.

Куай-Гон влезе в кабинката с надпис „Само за упълномощени лица“. Имаше само един светлинен индикатор – за Хоризонт 30. Асансьорът се вдигна до етаж за секунди. Той стъпи в приемната. Столовете бяха изработени от камък. Кубоподобното бюро беше празно. Не видя врата към друго помещение, а само гола, празна стена.

Гола стена...

Той постави длан върху стената. Когато я отдръпна, забеляза мигновено потрепване на прозрачност.

Разказът на Оби-Уан погъделичка паметта на Куай-Гон. Беше чел за технологичните постижения на Телос, родната планета на Занатос. Наскоро бяха успели да покрийт прозрачната стомана със специален

пласт, който я правеше матова. Когато се създаде термоелектрически импулс, материята възвръща първоначалната си прозрачност.

Той допря цялото си тяло до стената и тя стана прозрачна. Вече виждаше вътрешния кабинет. И все пак, къде беше вратата?

Куай-Гон повика Силата и я усети да се движи през него като пенещ се вълна. Цялата стена стана прозрачна. Тогава скритата врата се отвори. Щом се озова вътре, стената отново стана матова.

„Хитра система“ – помисли си Куай-Гон, докато се насочваше към огромното каменно бюро. Занатос можеше да контролира прозрачността от приемната. Така би могъл да погледне вътре, преди да влезе. Ако някой успееше да мине през охраната, нямаше как да се скрие в кабинета.

Типично за Занатос. Криеш и разкриваш. Беше забравил какъв нюх имаше ученикът му към потайностите. Той разкриваше нещо, заблуждавайки те, че ти е казал всичко. Но разкритото се оказваше дребно като троха. Винаги пазеше важните си тайни.

Единствената мебел в кабинета бе каменното бюро. Куай-Гон натисна един бутон и информационната капсула се показа от плота. Той влезе във файловата система. Точно както подозираше, тя беше холографска.

Файловете се появиха пред него. Не знаеше точно какво да търси. Един файл беше за Мината на родната планета. Не съдържаше значима информация, само списък със суми и дроиди, които бяха дадени назаем след експлозията. Той го затвори.

После забеляза безименна директория. Една икона трептеше на мястото, където трябваше да се намира името. Два прекъснати златни кръга, които се пресичаха. Сърцето на Куай-Гон забърза ритъма си. Два прекъснати кръга можеха да се приемат и за буквите „О“ и „С“.

Корпорация „Офуърлд“.

Куай-Гон влезе в директорията, но една предупредителна червена светлина започна да пулсира.

– Паролата, моля – изрече един глас.

Куай-Гон се поколеба. Познавайки Занатос, той разполагаше само с един опит. Ако не успее, Занатос със сигурност беше програмирал холограмата да го алармира, че някой се е опитал да разгадае кода.

Това беше риск. Но беше длъжен да го поеме.

– Крайън – каза той, изричайки името на бащата на Занатос.

Директорията се отвори. Той се зачете в списъка с файловете. За негова изненада, всички бяха кодирани. Не разполагаше с време да го

разгадае. А ако изтегли някой файл, Занатос щеше да разбере, че е идвал тук.

Въпреки тази спънка, той намери каквото той търсеше. Куай-Гон затвори файловата система. Два прекъснати кръга бяха формирали инициалите на корпорация „Офуърлд“. Вероятно някой друг би приел това за съвпадение, но той знаеше, че при Занатос няма нищо случайно. Инстинктът на Куай-Гон му подсказа, че беше разкрил човека, който контролираше „Офуърлд“. Дори беше възможно Занатос да е основал фирмата. Но защо го е пазил в тайна? „За да маневрира по-свободно“ – предположи Куай-Гон. Занатос винаги предпочиташе потайните и подмолни действия, за да постигне целите си. Въпросът беше: към какво се стреми Занатос?

Глава 10

Куай-Гон бе убеден, че Занатос е готов. Години наред беше заедно с момчето, гледайки го как се превръща в мъж. Майсторството му със светлинния меч превишаваше това на останалите от класа. Уменията му да се концентрира върху Силата бяха почти като на учителите му. Премина предварителните изпитания с почти перфектен резултат. Куай-Гон приветства превръщането му в рицар-джедай. За него беше гордост.

Но Йода не беше толкова сигурен. Йода каза, че ще има още едно, последно изпитание.

* * *

Холографският образ на Йода се появи пред Куай-Гон. Връзката беше чиста. Очите му с тежки клепачи премигваха бавно, което го правеше да изглежда отегчен, дългите му уши помръдваха. Но Куай-Гон се беше научил да разпознава знаците на майстора, които изразяваха изненада.

– Занатос може би планира огромна злина, казваш ти – започна Йода. – Че това си разкрил, е добре, Куай-Гон. Все пак време за реакция няма.

– Но подозирам, че планира да завладее Бендомиър – протестира Куай-Гон. – Планетата няма сили за отпор. Трябва да се осуети, преди да се е случили.

– Но безопасността е твоята грижа не е ли така? Изисквам да се движиш бавно. Доказателство за плана ти нямаш – изтъкна Йода. – Да прочетеш файловете, не си могъл.

– Мога да чета него – Занатос.

– А! Толкова уверен ли си ти? Сигурен за него винаги си бил.

Куай-Гон замълча. По своя неагресивен начин майсторът го беше смъмрил. Да, той бе сигурен за Занатос. Защищаваше го срещу всяко неатрапчиво предупреждение от страна на Йода.

– Беше загърбил миналото си за твърде дълго, Куай-Гон – след кратка пауза изрече Йода. – Бягаш от него. Ще бягаш още малко, преди да се обърнеш, за да влезеш в схватка.

– Както кажете, майсторе – Куай-Гон се опита да прикрие нетърпението си. С всички сили се опитваше да осъзнае мъдростта на Йода.

Никога не беше добре да пренебрегнеш неговата мъдрост.

– Използвай тактиката на Занатос срещу него, така трябва – предложи Йода. – Той си играе с теб. Включи се в играта засега, така ще направиш. Дай му възможност да направи грешка. Ще се подхлъзне той. Разковничето е в това – да се чака.

– Да – съгласи се Куай-Гон. – Вече виждам пътека.

Той тръгна да се сбогува, но Йода вдигна ръка.

– Едно последно нещо имам – каза той. – Въпрос е то. Защо оставяш Оби-Уан в тъмнината, Куай-Гон? Той за случилото се не знае, така мисля. И въпреки това е същата следа, но на различно място.

– Това е вярно – призна Куай-Гон, – но няма причина да узнава повече. Ще го постави под угроза. Пазя го от опасности.

– Ученикът приема опасността, когато учителят приеме ученика – отвърна Йода.

– Забравяш – студено му каза Куай-Гон. – Не съм приемал Оби-Уан. Той не е мой ученик. Просто се намираме на една и съща планета. Има разлика.

Йода бавно кимна.

– Доверието е разликата. По-лесно, смяташ, че е да промениш миналото, вместо бъдещето.

Куай-Гон почувства раздразнение.

– Няма логика – каза той. – Не можеш да промениш миналото.

– Няма логика, да – съгласи се Йода. – Тогава защо мислиш за миналото?

Все още кимайки, Йода прекъсна връзката.

Куай-Гон застана до прозореца, загледан на изток над Бендор. Както винаги, Йода го накара да си задава въпроси. Защо беше отблъснал усилията на Оби-Уан за помощ? Ами ако е поставил момчето под по-голяма заплаха, като не го предупреди за Занатос?

Той грешеше. Макар понякога да му отнемаше твърде много време, за да стигне до решение, щом го вземеше, той действаше мигновено.

Активира капсулата и изпрати съобщение до Оби-Уан. Досега момчето беше отговаряло на секундата. След като изтекоха десет минути, тревога се надигна у Куай-Гон. Никакъв отговор. Затвори очи, насъбирайки Силата. Тогава го почувства – нещо тъмно, бездна. Оби-Уан е в беда.

Някой похлопа на вратата. Той отиде до нея, вече знаейки, че ще получи лоша вест.

Клат'Ха стоеше в коридора. Дългата ѝ червена коса бе разрошена,

зелените ѝ очи бяха изпълнени с тревога.

– Си Триймба току-що ми събщи лоши новини – каза тя. – Оби-Уан е изчезнал.

Глава 11

Все още със затворени очи, той чу шума на морето. Или може би беше туптенето на слепоочията му?

Предпазливо Оби-Уан отвори очи. Намираше се в дълга и тясна стая с нисък таван. Заобикаляха го редици платформи за спане. Завивките бяха навити в долния край на всяка платформа. Беше сам. Светлинният му меч го нямаше.

Ребрата и раменете му бяха бинтовани. Нещо бе увито около врата му. Оби-Уан прокара пръсти по него. Беше яка – гладка, без видима ключалка. Тя изжужа под пръстите му. Може би беше някакъв лечебен уред.

Когато надигна глава, остра болка го накара да изсъска през зъби. Оби-Уан задиша бавно, успокоявайки съзнанието си, както го бяха учили. Той прие болката. Приветства я като приятел, който му съобщава, че тялото му е ранено. Той ѝ благодари за това предупреждение. И фокусира волята си върху оздравяването.

Само след миг болката леко намаля, достатъчно, за да може да се изправи. Високо над него имаше тесен прозорец. Балансирайки върху една платформа за спане, той се надигна на пръсти, за да погледне през него.

Изпълни го отчаяние. Безбрежно сиво море се разстиляше пред погледа му на километри. Нямаше никаква следа от суша. Никакви кораби. Само гигантската платформа с високи кули, издигащи се от морето.

Веднага осъзна къде се намира – Великото море на Бендомиър, което покриваше половината планета. Сигурно беше на някаква дълбоководна минна платформа. За дълбоководните мини само се шепнеше. Те бяха ужасни, опасни места, откъдето много миньори не се завръщаха.

– Значи се събуди.

Изненадан, Оби-Уан се обърна. Висока, печална фигура стоеше на прага. Кожата ѝ беше тъмна, но, изглежда, се люлееше на бели парцали. Два бели кръга ограждаха очите ѝ. Притежаваше извънредно дълги, приличащи на гумени, ръце, които висяха под коленете.

– Как се чувстваш? Притесних се – запита създанието, но преди Оби-Уан да отговори, онзи се изкиска. – Излъгах! Не е така!

– Кой си ти? – попита Оби-Уан. Усещаше замайване, но той заповяда на съзнанието си да се проясни. Внимателно слезе от платформата.

– Името ми е Гера, но не ти влиза в работата да знаеш. Аз съм финянец. Тук сме събрани откъде ли не. Хайде, човешко момче, мърдай!

Изведнъж ръката на Гера се изстреля. Тя се пресегна през две платформи за спане и се стегна около китката на Оби-Уан.

– Нямам цял ден на разположение. Надзирателите ще довтасат с електробичовете да нажулят и двама ни, ако не се екипираш.

– За какво да се екипирам?

– За какво да се екипираш ли? За почивка на синдзянската луна! – заграчи Гера. – Излъгах те! За копане, разбира се.

– Но аз не съм миньор – протестира Оби-Уан, докато Гера го влече към изхода.

– О, прощавай. В такъв случай, не ти се налага да работиш – особено лице на Гера се надвеси над него. – Вместо това, ще те изхвърлят от платформата. Така приказно ще си поплуваш...

– Но не е така? – предположи Оби-Уан.

Гера се изкиска и плясна Оби-Уан по гърба, запращайки го във въздуха.

– Браво бе, човешко момче! Ама не е така! Ще те изхвърлят, та да се удавиш. Обаче ще умреш още при падането. Сега идвай.

Гера го избута през вратата. Студен вятър блъсна в лицето на Оби-Уан. Заобикаляха го купчини миньорско оборудване. Дроиди забързано теглеха сондажни свредели към един асансьор, където група работници чакаха. Навсякъде имаше пазачи, които патрулираха, въоръжени с електробичове и бластери.

Когато изкачиха стълбите до второто ниво, Оби-Уан видя, че платформата е много по-голяма, отколкото си мислеше – беше с размерите на малък град. Морски съдове се стрелкаха към и от дълбоководните платформи, които образуваха основното съоръжение.

Гера го избута в едно складово помещение. Той потърка очите си, за да разгледа екипировката, и белите кръгове около очите му се разшириха. Оби-Уан осъзна, че кожата на Гера всъщност е светла. Просто беше покрит с минен прах.

Гера го забеляза, че се е втренчил.

– Баня веднъж месечно, но чудо голямо. Скоро ще изглеждаш като мен, човешко момче.

– Гера, не съм миньор – повтори Оби-Уан. – Бях отвлечен. Аз съм...

Гера избухна в смях. Запляска по коленете си с дългите ръце.

– Отвлечен ли? Какъв ужас! Дай да алармирам охраната! О, пак

излъгах! Как мислиш, че попаднах тук? Да не съм куку, че да идвам доброволно? Всички ние сме роби, не разбираш ли? След пет години ти дават достатъчно пари, за да се изнесеш от планетата и да започнеш на ново. Ако оцелееш. Повечето не оцеляват.

– Пет години ли? – попита Оби-Уан, преглъщайки трудно.

– За толкова подписваш договор – обясни му Гера. – Ще ти трябва термокостюм и технокаска. Някои сечива...

– Но аз не съм подписвал договор!

Гера пак се изсмя, докато измерваше на дължина един термокостюм, захвърляйки го, защото беше малък за Оби-Уан.

– Стига си ме разсейвал с шегички, човешко момче! Аз да не би да съм подписвал? Просто те принуждават!

– Името ми е Оби-Уан Кеноби и съм ученик джедай.

– Джедай, предай, замай, не знай – занарежда безсмислено Гера. – Няма значение кой си. Може и да си принцът на Корускант.

Той подхвърли друг термокостюм към Оби-Уан.

– Този ще стане. А сега технокаска.

Оби-Уан притисна мръсния и влажен костюм към тялото си. Не си представяше как ще го облече. Вече беше измръзнал до костите. Главата му затуптя отново и той внимателно я докосна. Усети цинината на тила си. Косата беше сплъстена от кръв. Ребрата му горяха от болка.

После си спомни за яката. Докосна я.

– Това някакъв лечебен уред ли е, Гера?

Този път Гера падна върху купчината термокостюми. Така се разсмя, че започна да се дави.

– О! Ще ме скъсаш от смях, Обауан. Лечебен уред!

Той сподави смеха си, след което се изкашля.

– Не е така! Това е електросяка. Ако опиташ да избягаш от платформата, ба-ам! – гумените ръце на Гера се размятаха. – Ставаш на парчета!

Оби-Уан докосна яката си.

– Охраната може да ни взривява?

– Не охраната – жизненорадостно обясни Гера. – Електросяките се активират от сушата. В случай на бунт, разбираш ли? Ако надделеem над пазачите, можем да се освободим от машинката. Светна ли ти? Ето защо пазачите не могат да ни взривяват – Гера се усмихна приятелски към него. – Могат само да ни пребиват и да ни стрелят, да ни измъчват и да ни хвърлят през борда.

– Какво облекчение – измърмори Оби-Уан.

Гера се ухили, а зъбите му блеснаха в жълто.

– Харесваш ми, Обауан. Затова – ще те пазя! Ха! Не е така, пак излъгах. На никого не вярвам и никой не ми вярва. Сега побързай, преди пазачите да са дошли да ни претрепят.

Гера го сръчка и изцвърча, после се закикоти оглушително.

– Не бъди толкова тъжен, Обауан. Утре, най-вероятно, ще си мъртъв!

Оби-Уан облече термокостюма си без желание. Грабна технокаска-та и препаса един сервоколан с инструменти. Нямахше избор. Все още не. Трябваше да намери начин как да избяга. Гера му каза, че никой не е успявал. Но джедай никога не е стъпвал тук. Той не загуби надежда.

Оби-Уан прочисти съзнанието си. Загърби страха и отчаянието, концентрира се върху яката около врата си. Без съмнение можеше да използва Силата, за да изключи уреда.

Усилено се концентрира, привличайки Силата около себе си, за да обвие яката. Впрегна всичко от знанията и дисциплината си.

Но яката продължаваше да жужи заредена.

Вероятно беше твърде омаломощен. Налагаше се да бъде търпелив.

Ако оцелееше...

Когато се върна на палубата, съзря как един пазач злобно налагаше паднал миньор. Как би могъл да оцелее тук?

„Включи се в играта, така ще сториш.“

Думите ясно прозвучаха в съзнанието му. Думите на Йода. Само това, че чу тембъра на майстора джедай, отпъди отчаянието и му вдъхна кураж.

Оби-Уан вдигна глава. Той беше джедай. Щеше да се включи в играта. И щеше да оцелее.

Глава 12

– Предстои ни една последна мисия – само толкова Йода беше позволил на Куай-Гон да разкрие на Занатос. – След това ще станеш рицар джедай...

* * *

Си Триймба не знаеше нищо. Клат'Ха каза на Куай-Гон, че Си Триймба е заспал, а после се е събудил и е видял как пазачи на „Офуърлд“ отвеждат Оби-Уан. Момчето е било в безсъзнание. Сърцето на Куай-Гон се стегна при тази вест.

Си Триймба не беше видял никого, който да прилича на Занатос. Въпреки това Куай-Гон знаеше, че той е замесен. Нямаше го в Бендор. Без съмнение това не беше съвпадение. От СонТаг беше научил, че след това Занатос се е завърнал.

Йода му бе казал да не влиза в директен сблъсък със Занатос. Но това беше, преди да разбере, че Оби-Уан е отвлечен. Правилата на играта се промениха.

Разбира се, можеше да се свърже с Йода, за да му разкаже новините, и да чака инструкции от Съвета. Но нямаше да постъпи така. Беше се отегчил да си играят с него. Това не беше просто игра. Занатос му се подиграваше, примамвайки го да рискува, а вече бе замесил и момчето.

Като ученик основният недостатък на Занатос беше прекалената му самоувереност. Куай-Гон се надяваше, че това не се е променило.

* * *

Куай-Гон знаеше, че Занатос ръководи работата на „Офуърлд“ в най-голямата азуритна мина в покрайнините на Бендор. Той изчака да се свечери.

Наблюдаваше как Занатос напуска малката схлупена административна сграда, която обслужваше мината и прилежащия обогатителен завод. Смяната току-що започна и в района не се виждаха работници. Всички административни служители си бяха тръгнали. Точно както искаше Куай-Гон.

Купчини сгурия се извисяваха на площадката. „Офуърлд“ не правеше усилия да почиства минната площадка от боклука. Небето бе тъмносиво и преминаваше в черно. Въпреки това осветлението на площадката

не беше включено, може би от икономия. Всеки закъснял за смяна трябваше с пипане да намира пътя към мината.

Куай-Гон изчака, докато Занатос не прекоси площадката. След това застана на пътя на Занатос, излизайки от сянката на една купчина гсурия.

Занатос спря. На лицето му нямаше и следа от изненада. Не можеше да си позволи да я покаже, дори и в един безлюден двор, когато най-старият му враг се появи от нищото.

Куай-Гон не очакваше друго.

– Ако имаш планове за Бендомиър, знай, че съм тук, за да те спра – каза му той.

Занатос отхвърли назад единия край на пелерината си. Уж случайно ръката му лежеше върху дръжката на светлинния меч. Занатос бе нарушил едно изконно правило като не върна меча.

Занатос потупа светлинния си меч.

– Да, още е у мен. Все пак доста години се обучавах. Защо да го връщам, сякаш съм крадец, когато заслужавам да го нося?

– Защото повече не го заслужаваш – отговори Куай-Гон. – Ти го опетни.

Гримаса пробягна по лицето на Занатос. Забележката на Куай-Гон беше попаднала на болното място. Но след това възвърна самообладанието си и се усмихна.

– Виждам, че още си суров човек, Куай-Гон. Едно време това ме притесняваше. Сега само ме развеселява.

Занатос започна да описва кръгове около него.

– Накрая станахме приятели, бяхме нещо повече от учител и ученик.

– Да – отвърна Куай-Гон, следвайки го и движейки се заедно с него. – Бяхме.

– Още една причина да ме предадеш. За теб приятелството е нищо. Ти се радваше на страданията ми.

– Ти извърши предателството. И се радваше на страданията. Това откри на Телос. А Йода вече го беше прозрял. Точно затова той бе уверен, че ще се провалиш.

– Йода! – изплю думата Занатос. – Този висок до коляното трол! Мисли си, че притежава сила. Не може да сънува и за една десета от мощта, която познавам аз!

– Ти ли познаваш? – меко попита Куай-Гон. – Откъде познаваш такава сила, Занатос? Управител от средните етажи на корпорация,

изпратен да правиш залагания?

– Ничии залагания не правя, само своите.

– Затова ли си тук? Да не би Бендомиър да е проверка на уменията ти?

– Аз не ходя на изпити – изплю Занатос. – Аз създавам правилата. Бендомиър е мой. Само трябва да протегна ръка и да го взема.

Той се приближи по-близо, пелерината му докосваше Куай-Гон.

– Планетата е малка и незначителна в галактически мащаб. Въпреки това изсипва богатства в ръцете ми. Ако загърбиш уморителните правила на джедаите, тя ще направи същото за теб. Но не, Куай-Гон е твърде добър. Той не се изкушава. Той никога не е бил изкушен!

– Не можеш да притежаваш Бендомиър – Куай-Гон се отдръпна на ръка разстояние от Занатос. – Никога не ти е липсвала самоувереност. Но този път прекали.

– Не – тъмносините очи на Занатос проблеснаха. Той извади светлинния си меч. – Сега ти прекали.

За миг светлинният меч на Куай-Гон оживя. Когато Занатос скочи, за да нанесе първия си удар, Куай-Гон вече се беше приготвил да го отбие. Мечовете им сблъскаха и кънтяха. Куай-Гон усети как мощният удар на Занатос отмества ръката му.

Занатос не беше загубил бойните си умения. Просто бе станал по-силен, движеше се пестеливо и грациозно. Светлинният му меч проблесна, той замахваше и замахваше, винаги с изненадващо завъртане или в неочаквана посока.

Куай-Гон се отдръпна отбранително. Знаеше, че няма да успее да изтощи Занатос, което е един от методите на джедайската стратегия.

Занатос притежаваше не само физическа сила. Куай-Гон усещаше мощта на съзнанието му. Занатос все още имаше допир със Силата. Но той бе насъбрал енергията на тъмнината, не на светлината.

Куай-Гон отскочи настрана, за да избегне един удар. Занатос се изсмя. Беше време да промени правилата на схватката. Достатъчно се е защитавал.

Куай-Гон се хвърли срещу Занатос, светлинният му меч жужеше и искреше. Той нанасяше удар след удар, които Занатос парираше. Дим изпълни въздуха. Занатос се изсмя отново.

Куай-Гон приложи зашеметяваща последователност от ходове, за да притисне Занатос към стената на сградата. Но Занатос скочи върху купчината сгурия и прелитайки във въздуха, се приземи от другата страна на Куай-Гон.

– Ти унищожи всичко, което обичах – обвини го Занатос, докато светлинният му меч премина на милиметри от рамото на Куай-Гон, толкова близо, че опърли плата на туниката му. – Всеки ден ме унищожаваше, Куай-Гон. Но въпреки това аз се преродих по-силен и по-мъдър. Аз те надминах.

Светлинните им мечове се кръстосаха, пукайки зловещо. Куай-Гон усети натиска с ръката си. Занатос замахна с крак, но Куай-Гон очакваше този ход и се отмести. Занатос загуби равновесие. За малко да падне но възвърна стойката си навреме.

– Краката ти винаги са били слабото ти място – сухо изрече Куай-Гон, докато с разсичащо движение нанесе удар към рамото на Занатос. Занатос се изплъзна, но не и преди Куай-Гон да забележи гримасата му от болка. – Надминал си ме само във въображението си.

Може би това беше подигравка. Може би защото най-накрая Куай-Гон му беше причинил истинска болка. Занатос отметна назад другата страна на пелерината си. Изведнъж втори светлинен меч се появи в ръката му.

Изненадан, за миг Куай-Гон изгуби концентрация. Имаше само един човек, на когото можеше да принадлежи този светлинен меч.

– И къде е новият ти ученик? – изсъска Занатос.

Значи Занатос беше отговорен за изчезването на Оби-Уан. Сега вече беше сигурен.

Занатос направи залъгващо движение вляво, но тръгна надясно, после пак се върна вляво. Куай-Гон помнеше този ход от Храма. Без усилие блокира удара.

Той се сражаваше с миналото. Своето минало. Вероятно можеше да разгроми Занатос, но битката няма да е спечелена. Само бъдещето има значение сега. Оби-Уан е бъдещето. Миналото трябва да почака.

Куай-Гон замря, знаейки, че Занатос готви нещо. Беше готов да нанесе смъртоносен удар, ако можеше.

Изведнъж Занатос се завъртя, направи три дълги крачки нагоре по купчината сгурия, скочи и прелетя във въздуха, размахвайки и двата светлинни меча срещу Куай-Гон. Всеки негов мускул бе готов да нанесе фатален удар.

Но там го очакваше само въздух. Куай-Гон се отскубна, грабвайки светлинния меч на Оби-Уан от неподготвения Занатос.

И тогава, за първи път в живота си, Куай-Гон избяга от схватка. Трябваше да намери Оби-Уан. Хладният вятър профучаваше покрай ушите му, докато тичаше с всички сили през минната площадка.

- Той чу гласът на Занатос да се надига от мъглата.
- Бягай, страхливецо! Не можеш да ми избягаш!
 - Излиза, че успех – извика Куай-Гон.
- Смехът на Занатос беше смразяващ.
- Само засега, Куай-Гон. Само засега.

Глава 13

В продължение на два дни и две нощи Оби-Уан се бореше да използва Силата, за да изключи електрояката. Раните му зарастаха бавно. Бе изморен от работата в мините.

Миньорите бяха принуждавани да водят полугладен живот и ако някой възроптаеше, пазачите го пребиваха с електробичове. Всички надзиратели бяха имбатяни – същества, известни с големината и жестокостта си, а не с интелигентността си. Бяха високи като стволове, с гладка кожа и масивни крака, завършващи с широки, подвижни пръсти. Главите им бяха дребни за телата им, а най-забележителното в тях бяха огромните, клепнали уши.

Асансьорите сваляха миньорите под нивото на водата. Тесните галерии криеха опасности. Често имаше изпускания на газ, от време на време взрив избухваше в тунелите, удавяйки всички, намиращи се в тях. Но миньорите се ужасяваха най-много от обратното течение на лош въздух в тунелите. Това водеше до бавна смърт от задушаване.

– С нетърпение очаквах днешния ден – отбеляза Гера, докато чакаха да им дойде редът за асансьора.

Оби-Уан се разтрепери. Щом Гера беше особено доволен, значи ги чакаше неприятност. Гера се справяше с ужасите на миньорския живот, като си правеше дебелашки шегички с всички тях.

– Защо? – уморено попита той.

– Ти там! – изкрещя един пазач.

Оби-Уан замръзна, но пазачът се отправи към един миърянец, който се беше спрял, за да си нагласи сервоколана с инструменти.

– Стига си бавил опашката! – избумтя пазачът, размахвайки бича.

Миньорът извика и се строполи на пода. Имбатянинът го изрита отстрани.

– Заради него никаква храна три дни!

Никой не посмя да помогне на миърянеца. Всички знаеха, че щяха да получат същото отношение. Оби-Уан се напъха в асансьора заедно с Гера.

– Днес отиваме на най-дълбокото ниво – каза Гера. – Имало следи от йонит.

– Какво му е на йонита? – попита Оби-Уан.

– Дори и следи от този минерал носят алтернативен заряд – обясни

Гера. – Нито положителен, нито отрицателен, нищо. Затова! Датчиците могат да излязат от строя. Ако има обратен поток, нищо няма да ни предупреди. Но работата е голям купон. Ха! Не е така.

От средата на белите кръгове жълтите му очи се вторачиха изпитателно в Оби-Уан.

– Миналата седмица предупредителният таймер на Байър изключи заради високата концентрация на йонит – обясни един миньор. – Беше излязъл навън с воден костюм и картираше дъното. Кислородът му свършил и не успял да се върне в галериите.

Оби-Уан наблюдаваше как светлинните индикатори отбелязват спускането им. Самият той се почувства като бездна. Беше изчезнал напълно. Намираше се под самото море, на място, за което Куай-Гон никога нямаше да се досети.

Само ако Куай-Гон можеше да открие следите му... дали щеше да го спаси? Още чувстваше напева на подигравателните думи на Занатос. Куай-Гон щеше ли да предаде Оби-Уан само защото Занатос твърдеше, че Куай-Гон е предал бившия си ученик? Куай-Гон щеше ли да го остави да умре?

* * *

Оби-Уан си мислеше, че няма нищо по-лошо от съсипващата работа през деня. Но през нощта бдителността на пазачите отслабваше. Миньорите се нуждаеха от някакъв отдушник. Боевете бяха тяхното разтоварване. Нямаха какво да губят и се правеха залози колко сериозно ще бъде осакатен някой. Предишната вечер миньор беше загубил едното си око. Оби-Уан се научи да се държи настрана.

Той излезе от миньорските помещения и на палубата попадна на Гера. Беше хапещ студ, но като че ли Гера не го усещаше. Лежеше на металната палуба и гледаше звездите.

– Някой ден ще се върна там горе – каза той на Оби-Уан.

Оби-Уан седна на палубата до него.

– Не се съмнявам, че ще успееш, Гера – каза му той.

– Така, че и аз съм сигурен – отвърна Гера, после промърмори едва доловимо, – но не е така.

– Гера, ходил си навсякъде по платформата. Да си виждал кутия с незатворен кръг на нея? – попита Оби-Уан.

– Ами, да, разбира се – отговори Гера за изненада на Оби-Уан. – Тогава бях по инвентаризацията. Но ни сменят, за да не се изкушим да крадем. Видях една такава кутия в помещението за експлозивни. Не беше

включена в списъка ми, но пазачите ми казаха да си мълча. Така и сторих. Не съм глупак!

– Можеш ли да ме вкараш в помещенията за експлозиви?

Гера подскочи.

– Искрено се надявам, че това е шега, Обауан. За кражба ще те изритат от платформата!

– Нищо няма да крада – обеща Оби-Уан. – Само искам да огледам.

Гера се усмихна.

– Велика идея, Обауан! Да вървим! – но отново полегна. – Не е така. Излъгах. Няма да рискувам живота си заради никого, забрави ли?

– Ами ако знам начин да махна електрояката ти? Можем да откраднем лодка и да се доберем до материка.

Гера завъртя поглед към него.

– Ако това е истина, защо твоята яка още жужи, приятелче?

– Мога да го направя – каза Оби-Уан. – Просто чакам подходящия момент.

Знаеше, че щом се възстанови напълно от раните си, ще може да впрегне Силата. Просто трябваше.

– Вярвай ми.

– На никого не вярвам – меко каза Гера. – Никога. Затова, след цели три години, още съм жив.

– Е, какво имаш да губиш? – настойчиво попита Оби-Уан. – Само ме заведи при пазача и мястото, където си мярнал кутията. Аз ще поема вината, ако ме хванат.

Гера поклати глава.

– Пазачът няма да ни даде ключа за нищо на света. Ще нарушим разпоредбите.

– Аз ще се оправя с това – каза Оби-Уан.

– Трябва да направя допълнителна проверка – каза Гера на пазача. – Дай ми ключа!

Пазачът вдигна електробича.

– Изпарявай се, преди да паднеш зад борда!

Оби-Уан повика Силата. Беше му известно, че не умее да премества физически обекти. Обаче разчиташе на това, че малкият, ограничен мозък на имбатянина ще се пречупи пред волята му.

– Това може би не е лоша идея – каза Оби-Уан. – Трябва пак да проверим запасите.

– Може би не е лоша идея – отвърна пазачът, подхвърляйки на Гера

електронните ключове. – Проверете запасите отново.

Гера зяпаше към Оби-Уан.

– Какво направи, Обауан?

– Няма значение – каза Оби-Уан. – Побързай.

Гера го отведе до помещението за експлозиви. Той отключи вратата и Оби-Уан изтича вътре.

– Къде е кутията? – попита той. – Гера, само ми я покажи и можеш да си вървиш.

Гера се спря на прага. Жълтите му очи се разшириха.

– Чувам стъпки – прошепна. – Бягащи стъпки. Това е охраната! Сигурно има беззвучна аларма на вратата.

– Влез и затвори вратата! – изсъска Оби-Уан.

Вместо това, Гера започна да крещи.

– Тук вътре е! Намерих го!

После тъжно се обърна към Оби-Уан.

– Дори и в смъртна опасност, никога не предавам приятелите си. Така че...

– Не е така – довърши вместо него Оби-Уан, докато охранителите се впуснаха в помещението.

Гера посочи с пръст и един надзирател замахна с електробича си към Оби-Уан. Болката го свали на колене. Усети как го отнасят до изолатора и го хвърлят вътре.

– Наказанието за кражба е изхвърляне през борда – чу да казва един от пазачите.

– Смяната ми свърши – през прозявка отговори другият. – И утре сутрин няма да е късно.

Глава 14

Пътуването до Телос трябваше да е без особени събития. Йода бе намерил някого, който беше склонен да го закара – пилот, който водеше кораб с дроиди за системата Телос. Още от първия миг избухна искра между пилота и Занатос. Стайг Уа беше млад, избухлив и самоуверен. Справяше се сам от дете и бе процъфтял покрай опасни приключения. Той добронамерено дразнеше Занатос, че бил приютен в Храма на джедаите и че не знае нищо за истинския живот.

Вероятно Йода беше предвидил сблъсъка на личностите. Може би това бе още едно изпитание. Куай-Гон предупреди Занатос да съдържа гнева си, да не позволява закачките на пилота да го дразнят. Занатос увери Куай-Гон с усмивка, че ще изпълни заръката.

Една от опасностите на пътуването беше пресичането на звездната система Лендор, гъмжаща от много пирати. Стайг Уа беше уверен, че ще успеят да се промъкнат, бе го правил безброй пъти. Но когато три пиратски кораба блокираха транспортъора и наредиха на Стайг Уа да се предаде, той откри, че жизненоважен светлинен индикатор бе излязъл от строя. Заблуждаващата система на кораба не работеше.

Отказвайки да се предаде, Стайг Уа тръгна с малък звездолет, откривайки бластерен огън със завидно умение. След като се измъкнаха от корабите, Стайг Уа обяви, че заблуждаващите системи са били повредени, и обвини Занатос. Разбира се, Куай-Гон повярва на Занатос, когато му се закле, че няма нищо общо с това. Защо да рискува да бъдат атакувани от пирати, когато се намираше на същия кораб?

Стайг Уа беше излязъл на страничната платформа, за да поправи апаратурата, когато пиратите се появиха отново.

Занатос отведе Куай-Гон в спасителната капсула. Още преди това беше програмирал координатите на Телос. Когато Куай-Гон го запиташе защо е предприел тази предпазна мярка, той просто се усмихна.

– Винаги се грижа да имам отворена задна врата.

* * *

До зората оставаше още час, когато Куай-Гон излезе от транспортния кораб към облагородителния купол. Изпратените миърянци побързаха да го посрещнат.

– Аз съм РонТха. Радостен съм да ви приветствам...

– Къде е Си Триймба – остро го прекъсна Куай-Гон, насочвайки се към главната сграда.

– Т-т-той е в купола, чака ви – каза РонТха, подтичвайки, за да се изравни с широката крачка на Куай-Гон. – Но протоколът трябва да се спазва. Задължен сте да се регистрирате...

– Заведете ме при него – настоя Куай-Гон.

– Но протоколът...

Куай-Гон застопори погледна си върху РонТха. Не беше нужно да използва Силата. Миърянецът се преви под мощта на раздражението му.

– Насам – каза той, затътрийки се напред.

Слабо раздвижване на житата показва присъствието на Си Триймба. Той изскочи от нивата, когато забеляза Куай-Гон.

– Наблюдаваме, откакто Оби-Уан беше отвлечен – каза той. – Никой не е влизал, нито е излизал.

Куай-Гон погледна състрадателно към Си Триймба. Младият арконянец изглеждаше толкова изтощен, че Куай-Гон нямаше да се изненада, ако заспи прав.

– Не трябваше да заспиваме в онази нощ – рече гузно Си Триймба. – Оби-Уан обеща, че ще поеме първата смяна. Ние трябваше да останем будни...

– Не е време да преосмисляш миналото – внимателно изрече Куай-Гон. – Живеем само в настоящето. Трябва да намерим Оби-Уан. Ти какво видя?

– Почти нищо – призна си Си Триймба. – Група същества с униформи на „Офуърлд“ го отнесоха. Ние ги последвахме, но някъде в купола ги изпуснахме – наведе глава Си Триймба.

Куай-Гон се опита да не показва отчаянието си. И без това Си Триймба се чувстваше достатъчно зле. Но как да намери Оби-Уан с толкова оскъдна информация?

Изведнъж Куай-Гон забеляза, че РонТха е много нервен. Миърянецът се потеше и изглеждаше сякаш иска да избяга.

Куай-Гон обърна цялото си внимание към него.

– Ти видя ли нещо, РонТха?

– Аз ли? На нас ни е забранено да влизаме в купола нощем – протестира РонТха. – Против всякакви правила е.

– Не отговори на въпроса ми – вежливо каза Куай-Гон.

– Опитвам се да спазвам правилата – изрече РонТха.

– Винаги ли успяваш? – меко запита Куай-Гон. Той потуши нетърпението си. – Всеки може да бъде изкушен да наруши правилата.

– Плодовете са изключително сладки – прошепна РонТха. – Малка закуска преди лягане...

– Разкажи ми – твърдо му каза Куай-Гон.

РонТха преглътна.

– Бях в овощната градина, когато ги видях. Група мъже носеха нещо. Един човек ги водеше. Човек с черна пелерина...

Куай-Гон кимна окуражаващо.

– Отначало аз просто се скрих. Но после видях, че носят Оби-Уан. Той беше под мое ръководство! Аз носех отговорност за него. Затова ги проследих до морския мостик.

Куай-Гон се намръщи.

– Тръгнаха ли по море?

Онзи кимна.

– Двама от тях и Оби-Уан.

„Къде ли бяха отишли? – питаше се Куай-Гон. – Морето беше безбрежно, нямаше нито остров, нито риф“.

– Казаха ли нещо? – попита той.

– Нищо важно – отговори РонТха. – Обаче споменаха нещо любопитно. Един от тях каза на Оби-Уан, че ще се видят след пет години, ако момчето оцелее. Оби-Уан не му отвърна, разбира се. Той още беше в безсъзнание.

– Пет години ли? – с въпрос повтори Куай-Гон.

– Дълбоководните мини! – възкликна Си Триймба.

„Разбира се – помисли си Куай-Гон. – Какво по-удобно място да скрият Оби-Уан на платформите на дълбоководните мини?“

– Намери ми катер на Селскостопанските части – нареди Куай-Гон на РонТха.

– Но това е извън прав... – Гласът на РонТха заглъхна под ледения поглед на Куай-Гон. – Да, веднага – съгласи се миърянецът.

* * *

Куай-Гон даде пълна газ, когато седна в катера. Той се носеше по гребените на вълните. РонТха успя да му даде точните координати на минната платформа и рицарят джедай ги бе вкарал в бордовия компютър на катера. Освен това, РонТха го беше уверил, че платформата е твърде голяма, за да не я види.

Тя се появи като тъмносиво петно върху повърхността на морето.

Когато Куай-Гон се приближи, петното прие формата на кули и сгради – един малък град напред морето.

Куай-Гон фокусира електробинокъла си върху платформата. Оглежда за Оби-Уан. Изведнъж забеляза движение на самия край на съоръжението. Група мъже бутаха някого...

Пръстите на Куай-Гон се стегнаха. Това беше Оби-Уан! Надзирателите го ръгаха с тъпите краища на електробичовете, избутвайки го към края на платформата. Щяха да го хвърлят зад борда!

Куай-Гон форсира двигателя. Той работеше на максимални обороти. Отчаяно осъзна, че е прекалено далеч. Единствената му надежда беше, че Оби-Уан ще оцелее след падането и че ще може да го измъкне.

Той летеше по спокойното море, приближавайки се все повече. Оби-Уан беше на самия край. Сърцето на Куай-Гон се сви от болка. Да го загуби по този начин! Никога нямаше да си прости.

Но докато летеше към Оби-Уан, някакво движение привлече вниманието му в долната част на платформата. Някой беше хвърлил нещо като мрежа, направена от разпридано въглеродно покривало. Опитваше се да се задържи на колоните, които поддържаха главната платформа. Докато Куай-Гон наблюдаваше, две дълги, еластични ръце се протегнаха и задържаха мрежата във въздуха.

Оби-Уан падна. Куай-Гон видя това през електробинокъла. Лицето на Оби-Уан беше сиво, но спокойно, без капка ужас. Решен да се бори до края, но приел смъртта – като джедай.

Тогава Оби-Уан видя мрежата отдолу. От това разстояние Куай-Гон усети набраздяване в Силата, идващо от Оби-Уан. Той концентрира собствената си воля, фокусирайки се върху Силата, изпълнен с желание тялото на Оби-Уан да се извърти към мрежата.

Докато падаше, Оби-Уан сякаш се хвана за въздуха и се премести наляво. Попадна точно в средата на импровизираната мрежа. Само миг след това дългите ръце се изстреляха и изтеглиха Оби-Уан на безопасно място.

Куай-Гон почти беше стигнал платформата. Той чу гневните крясъци на надзирателите, след като видяха какво се случи. Затичаха се към асансьора за долния етаж.

Куай-Гон бързо замота едно въглеродно въже около колоната и привърза лодката. После хвърли друго въже върху платформата, където Оби-Уан беше изчезнал. Подръпна го, после се изкачи.

Оби-Уан тичаше по коридора заедно с дългоръкото същество. Изведнъж се спря, сякаш Куай-Гон беше извикал името му, макар да не

беше издал звук. Оби-Уан се обърна, за да види как Куай-Гон прескача парапета.

– Надявах се, че ще дойдете – каза простичко.

Куай-Гон кимна.

– За малко да закъснея. Да побързаме.

– Това е Гера – каза Оби-Уан, посочвайки спасителя си.

– Вземи и него. Пазачите идват – настойчиво изрече Куай-Гон. – Те видяха какво стана.

Гера вдигна ръце към яката си.

– Не мога да тръгна. Нито ти можеш, Обауан.

Оби-Уан погледна към Куай-Гон.

– Това са електрояки. Взривяват се, ако се отдалечим от платформата.

Куай-Гон кимна. Той концентрира Силата върху Оби-Уан. Изпрати неутрална енергия към преподавателя.

Оби-Уан докосна яката.

– Жуженето спря.

– На сушата трябва да намерим начин да я махнем – каза Куай-Гон.

– Там е източникът на сигнала – обясни Гера. – Преподавателят се съхранява от пазачите в охранителната служба на дока на Бендор.

Куай-Гон призова Силата да неутрализира яката на Гера, но внезапно се спря. Асансьорната кабина зад него се отвори. Бластерни изстрели засвистяха покрай ушите му.

– Това ще ти потрѣбва – каза Куай-Гон на Оби-Уан и му подхвърли светлинния меч.

Двата светлинни меча зажузаха в унисон, докато се насочваха към пазачите. Четиримата имбатянци се поколебаха. Не бяха виждали подобно оръжие. Но все още вбесени от спасението на Оби-Уан, те се впуснаха напред.

Куай-Гон скочи върху парапета, прелитайки във въздуха. Приземи се зад гърба им. Оби-Уан атакува фронтално. Двамата се движеха в прекрасен дует – атакуваха, отстъпваха, принуждавайки въоръжените мъже да се оттеглят към асансьора.

– Още пазачи идват, Обауан! – извика Гера.

Петнадесет пазачи откриха огън от стълбището в края на платформата, докато тичаха към тях.

– Време е да тръгваме – рече Куай-Гон на Оби-Уан.

С ужасен вик Гера падна, улучен от бластерен изстрел. Той вдигна поглед към Оби-Уан.

– Само драскотина – каза той. – Върви. Аз ще ги задържа.

Оби-Уан сложи един бластер в ръката му.

– Не, ти тръгвай. Нагоре по стълбите. И се скрий. След час яката ти ще бъде дезактивирана завинаги. Вярвай ми.

Гера се усмихна слабо.

– Аз... не вярвам... на никого – меко изрече той. Но докато Оби-Уан и Куай-Гон отбиваха бластерните изстрели, той успя да изкуцука до стълбите. Гера се обърна.

– Не е така, Обауан! Вярвам на теб.

Оби-Уан се извиси над падналите пазачи, скочи на парапета, после се хвърли към въжето. Спусна се и стъпи в катера.

Куай-Гон го последва. Запали мотора и под дъжд от бластерни изстрели се измъкнаха в открито море.

Глава 15

Щом излязоха от обсега на бластерния огън, Куай-Гон пое курс към Бендор. Оби-Уан седеше до него, гледаше напред и не знаеше какво първо да попита.

– Каза, че си се надявал, че ще дойда – тихо отбеляза Куай-Гон. – Не си знаел, а си се надявал.

Оби-Уан остана мълчалив за малко.

– Исках да знам за Занатос – проговори той накрая. – Вярно ли е, че сте го предал? Той твърди, че сте го предал, когато е бил ваш ученик!

– Ти повярва ли му? – попита Куай-Гон.

Оби-Уан направи пауза. Вятърът отгвяваше косата от лицето му.

– Не вярвам, че бихте предал един падауан – изрече той накрая. – Но не мога да разбера защо ви мрази толкова. Има ли основание, Куай-Гон? Дали Занатос ме прати на минната платформа само, за да се добере до вас?

Майсторът джедай кимна мрачно.

– Да, мисля, че е точно така. Време е да ти разкажа за него. Трябваше да го направя по-рано.

Мъглата беше започнала да се стеле по водата. Оби-Уан усещаше капчиците ѝ по устните си. Като вихрещ се кръг го заобикаляше сивота – сребристо-сива мъгла отгоре и мрачно сиво море отдолу. Думите на Куай-Гон сякаш достигаха до Оби-Уан замъглени като заобикалящия ги пейзаж.

– Всеки джедайски ученик донася нещо уникално в Храма – започна Куай-Гон. – Дори и на твоите години Занатос се отличаваше. Интелигентността му бе огромна. Беше бърз и пъргав. Той беше водач. Мислех, че е най-обещаващото момче в Храма от много години. Така смяташе и Йода.

Куай-Гон направи пауза. Леко коригира курса на лодката.

– Въпреки това Йода имаше резерви. Когато Занатос порасна и го взех за падауан, аз отхвърлих колебанието на Йода. Бях решил, че Йода оспорва преценката ми. Разбира се, той имаше резерви към момчето. За разлика от мен, беше забелязал нещо. Когато Йода предложи една последна мисия, аз се зарадвах. Най-накрая, помислих си, ще докажа на Йода, че не греша. Занатос ще докаже себе си, ще докаже това, което твърдах за него.

Куай-Гон се обърна към Оби-Уан.

– Забелязваш провала ми.

Това не беше въпрос. Оби-Уан кимна.

– Мисля, че да. Това, което сте желал да докажете, това, което сте искал.

– Затова мисията беше изпитание и за мен – продължи Куай-Гон. – Тогава не знаех това. Позволих на егото и гордостта ми да ме владеят. Нуждата да бъда прав. Важно е да знаеш това, Оби-Уан. Дори и рицарят джедай е живо същество със същите недостатъци.

– Ние не сме светци, а търсачи – каза Оби-Уан, повтаряйки една джедайска поговорка.

– Йода ни изпрати на Телос, родната планета на Занатос. От много години Занатос не беше виждал баща си Крайън. През това време Крайън се беше издигнал във властта. Телос е известен с научните си изследвания. Учените там са брилянтни изобретатели. Крайън използваше откритията им, за да донесе благоденствие за планетата. И за себе си. Той трупаше власт и управляваше планетата като губернатор. И въпреки това не се осланяше на съветниците си и на Сената. Управляваше сам. Занатос видя каква власт държи баща му, какъв луксозен живот води. Всички богатства на Галактиката бяха в ръцете на Крайън. Занатос осъзна това и гневът започна да расте у него. Той разбра, че като сме го взели, му бяхме отнели съвсем различен вид сила. Аз му я бях отнел. По тази причина той намрази джедаите.

Куай-Гон се взря в мъглата.

– Отказваме се от редица блага, когато избираме този живот, Оби-Уан. Съдбата ни е да нямаме дом, да нямаме някаква измерима власт. Занатос държеше тези неща в ръцете си. Крайън видя, че синът му страда. Започна да съжалява, че преди време пусна Занатос. Той бе вече старец, отблъснал от себе си всички приятели, всички съюзници. Затова Крайън подкани Занатос да се включи в грандоманските му планове. Осъзнах, че Йода е предусетил, че това ще се случи, че именно това беше последният, най-сериозен изпит.

Куай-Гон въздъхна.

– Не изпитвах съмнение към мъдростта на Йода. Направих онова, което смятах за правилно. Отдръпнах се. Не направих опит да наставлявам Занатос. Той беше готов да избира сам.

– Но е направил грешен избор – меко изрече Оби-Уан.

– Крайън беше станал алчен, както често се случва с овластените. Имаше тайни планове да води война срещу съседната планета. Не му

стигаха изследванията. Ако Телос имаше достъп до ресурсите – полезни изкопаеми, заводи – щеше да получи още мощ. Спогодбата между двата свята автоматично се удължаваше на всеки десет години. Но онази година Крайън поиска преразглеждане. После разбрах, че това е било залягващ ход, начин да се забавят нещата, докато той събере армия. Аз бях наблюдател на преговорите. Занатос нарочно провали първата среща, така беше наредил баща му. Искане да въвлекат жителите на Телос, разбираш ли? Но аз знаех и разкрих това на населението на Телос. Те се надигнаха срещу Крайън. Но Крайън не се оттегли. Вместо това Занатос го убеди да се бие. Те наеха армия да потуши бунта, за да останат на власт. Избухна гражданска война, започнаха да умират хора. Положението беше извън контрол. И това се случи само защото не бях видял ясно на какво е способен Занатос.

Куай-Гон хвана лостовете за управление на лодката.

– Занатос поведе армията. Последното сражение беше в резиденцията на губернатора. Крайън беше убит.

Куай-Гон замълча с мрачно изражение.

– Аз го убих – сериозно каза той. – Пред погледа на сина му аз нанесох смъртоносния удар. Светлинният ми меч разряза пръстена на Крайън. Докато Крайън лежеше, умирайки, Занатос вдигна пръстена от огъня, където бе паднал. Той притисна нажежения метал към бузата си. Още чувам звука от жигосването. А белегът още му стои.

– Прекъснат кръг – каза Оби-Уан.

Куай-Гон се обърна към Оби-Уан. Лицето му бе приело груби черти заради спомените.

– Каза, че белегът ще му напомня винаги как съм го предал. Фактът, че хиляди бяха загинали заради алчността на баща му, не означаваше нищо за него. А тези жертви означаваха всичко за мен.

– И какво стана? – попита Оби-Уан.

– Вдигна меча си срещу мен – каза Куай-Гон, погледът му беше изпълнен със спомени от миналото. – Дуелирахме се до пълно изтощение. Накрая избих светлинния меч от ръката му и застанах над него. Но не можех да нанеса фаталния удар. Занатос ми се изсмя. После избяга. Претърсих целия Телос, но той открадна един транспортъор и богатството и изчезна в космическото пространство. Изчезна без следа... досега.

Глава 16

Куай-Гон погледна към таблото на катера.

– Приближаваме пристанището на Бендор.

– Трябва да обезвредим предавателя – каза Оби-Уан на Куай-Гон. – Обещах на Гера.

Куай-Гон кимна и се насочи към товарния док на „Офуърлд“. Привързаха лодката и тръгнаха към охранителния офис на „Офуърлд“.

– Имате ли план? – попита Оби-Уан.

– Нямаме време за планове – отвърна му Куай-Гон, отваряйки вратата с ритник.

Трима имбатянци пазачи вдигнаха учудени погледи. Преди да успеят да извадят бластерите си, светлинният меч на Куай-Гон запя из въздуха. Три бластера паднаха на пода, а пазачите се държаха за китките си и стенеха.

– Предавателите, ако обичате – вежливо попита Куай-Гон. Когато онези се поколебаха, той уж случайно докосна захранващия терминал с меча си. С цвърчене той се превърна в купчина разтопен метал.

Тримата пазачи размениха уплашени погледи. После хвърлиха предавателите си и се спуснаха към вратата.

– Хубаво е, когато става лесно – отбеляза Куай-Гон.

Той се наведе и вдигна трите предавателя. После отиде на ръба на кея и хвърли два в морето. След това натисна един бутон на третия.

– Гера е свободен – каза той. – Сега да видим дали не можем да свалим тази яка.

Куай-Гон постави големите си ръце на яката, търсейки някаква закопчалка. Не можеше да чуци, нито да извие метала. Нагласи светлинния си меч на ниска мощност и се опита да разреже яката, но не успя.

– Нужна е по-висока мощност, но може да те нараня – каза той.

– Или да ме обезглавите – отбеляза Оби-Уан развеселено.

Куай-Гон се усмихна.

– Ще намерим начин да я махнем в Бендор – той подхвърли предавателя към Оби-Уан. – Пази го, докато не я свалим.

Оби-Уан напъха предавателя във вътрешния джоб на туниката си.

– Сега какво?

В сините очи на Куай-Гон се разгоря огън.

– Занатос – произнесе името като проклетие. – Трябва да се върнем

в Бендор.

Куай-Гон се качи на мястото на водача на един наземен спидер на „Офуърлд“. Запали машината, а Оби-Уан скочи вътре. С ръмжащ звук наземният спидер се насочи към града в далечината.

Сивото небе се беше надвесило. Минните кули в далечината приличаха на следи от паяк, уголемявайки се, докато двамата летяха към Бендор. Когато стигнаха покрайнините, Оби-Уан забеляза точка на хоризонта.

– Някой идва насам – отбеляза той.

Куай-Гон кимна. Беше го видял. Оби-Уан почувства нещо черно в Силата. Хвърли поглед към Куай-Гон.

– И аз го усетих – промърмори Куай-Гон.

Само след минути летящият мотоциклет беше при тях. Нямаше нужда да се взират в черната пелерина, за да разберат кой е зад кормилото.

– Дръж се – каза Куай-Гон. – Не мисля, че Занатос е в настроение за разговор.

– Той има лазерна гаубица! – извика Оби-Уан.

Един изстрел от гаубицата се размина с тях на сантиметри, избухвайки в облак от пръст и чакъл.

– Забелязвам – каза Куай-Гон.

Той рязко завъртя спидера надясно, избягвайки още един изстрел, който профуча покрай тях.

Светлинните мечове бяха безполезни. Не разполагаха с бластери, налагаше се да разчитат на уменията на Куай-Гон. Дори докато водеше машината, той събра Силата около себе си, използвайки я, за да предугади изстрелите.

Късове земя се блъскаха в лицата им, докато Куай-Гон завиваше, маневрираше, спираше на място, за да избегне смъртоносните лазерни изстрели. Със своя скоростен мотоциклет Занатос беше по-маневрен и той използва това, за да ги заобиколи внезапно и да открие огън отляво. Изстрелът за малко не изхвърли Оби-Уан от машината.

– Дръж се! – извика Куай-Гон.

Той насочи спидера напред, възможно най-ниско над земята. С крак удари по пръстта отдолу, която избухна в плътен облак, заслепявайки Занатос.

Това им спечели ценни секунди, но само толкова. Куай-Гон разпозна минните кули отпред. Това беше Мината на родната планета. Там имаше приятели, оръжие. Клат'Ха беше добър воин. Веднъж вече му бе

спасила живота.

Той влетя в двора, но там нямаше никого. Всички бяха в мината, работеха по възстановяването ѝ. Нямаше време да повика ВиърТа или Клат'Ха. Чуха как Занатос се появи на площадката зад тях.

Куай-Гон скочи от наземния спидер, нареждайки на Оби-Уан да направи същото.

Занатос се насочи към Куай-Гон и Оби-Уан с най-висока скорост. Куай-Гон извади светлинния си меч и нанесе на Занатос страничен удар, докато преминаваше покрай него. Но сблъсъкът завъртя Куай-Гон и той усети силна болка в рамото. Не можеше да се бие със Занатос, докато не слезеше от мотоциклета.

Занатос се обърна и се засили обратно срещу тях. Нямаха друг избор, освен да се хвърлят към главния вход. В този миг Куай-Гон осъзна нещо смразяващо. Правеха точно това, което Занатос беше планирал. Те играеха неговата игра.

Куай-Гон изтегли Оби-Уан в тунела, който се разклоняваше на няколко галерии, и се опита да си спомни по коя ВиърТа го беше завела до асансьора. Той остави Силата да го води, да го завладее. Изтича по левия тунел, докато Оби-Уан го следваше по петите. Асансьорът се намираще в дъното на тунела. Те скочиха вътре и Куай-Гон натисна бутона за най-дълбокото ниво – Пласт 6.

Светлините се включиха, когато излязоха от кабината. Куай-Гон се обърна наляво.

– Какво ще правим? – шепнешком го попита Оби-Уан.

– Има още един асансьор – обясни Куай-Гон. – Вече трябва да са го оправили. Занатос не би трябвало да знае това. Ще можем да му излезем от другата страна, дори да се измъкнем от мината. По-добре да не водим схватката тук.

Оби-Уан кимна. Винаги беше по-добре да се биеш на място, където опонентът ти не може да те притисне в някой ъгъл.

Но това не беше единствената причина за желанието на Куай-Гон да избяга от мината. Трябваше да измислят план. Безимен ужас притискаше Куай-Гон, казвайки му, че там има някой, когото не иска да вижда.

Навлязоха по-навътре в тунела. Куай-Гон се намръщи, докато продължаваше напред.

– ВиърТа каза, че тунелът е напълно блокиран. Защо...

Изведнъж една се отдели от стената на тунела. Занатос стоеше пред него.

– Ужасно много грешки правиш, Куай-Гон – каза той. – Чудо е, че още дишаш. Първо, изключи предавателя и така узнах точно къде се намирате. После влезе в мината, което беше точно това, което исках да направя. И накрая предположи, че не знам за северния асансьор.

Зад гърба си Куай-Гон чу напева на светлинния меч на Оби-Уан.

– Кой от вас да убия първо? – измърмори Занатос. – Теб или непохватното ти момче?

Оби-Уан скочи в една камионетка, която се движеше към Занатос. В последния момент момчето скочи от нея. Прелетя над главата на Занатос, нанасяйки удар надолу със светлинния си меч.

Куай-Гон чу как изцвърча плътта на ръката на Занатос. Виейки, Занатос за малко да изпусне меча си, но го грабна с другата ръка.

Оби-Уан се приземи зад Занатос.

– Не ме наричай непохватен – каза му той.

Завъртайки се с такава светкавична бързина, че Куай-Гон едва го видя, Занатос се хвърли срещу Оби-Уан. Момчето отскочи назад, не спирайки да върти светлинния си меч. Атаката на Занатос мина на милиметри от него. Куай-Гон вече нападнаше, но Занатос се обърна, за да парира удара му. Светлинните мечове се кръстосаха, хвърляйки искри. В тунела започна да се стеле дим.

Занатос се оттегли, прескачайки Оби-Уан, и двамата джедаи тръгнаха след него навътре в тунела. Докато тичаха, подът под краката им внезапно стана много стръмен. Куай-Гон разбра, че слизат на по-ниско ниво.

Завивайки на едно разклонение, те едва имаха време да мернат как Занатос изчезна в един по-малък коридор, водещ към шахтата. Затичаха се напред. Напречният тунел беше тесен и тъмен. Осветлението светеше по-слабо. Земята стръмно се спускаше надолу. Занатос беше изчезнал.

– Чакайте, Куай-Гон – запъхтяно каза Оби-Уан. – Сигурен ли сте, че трябва да го последваме?

– Защо не? – нетърпеливо попита Куай-Гон. Светлинният му меч пулсираше в ръката му.

– Защото така иска той – простичко рече Оби-Уан.

– Вече е твърде късно – каза Куай-Гон. – Да, вярно е, че той избра бойното поле. Но ние можем да го победим.

Куай-Гон се обърна и се затича надолу по тунела след Занатос. Оби-Уан го последва. Щеше да остане с Куай-Гон до последния си дъх.

Стигнаха доста дълбоко в кората на планетата, бяха близо до ядрото ѝ, горещината едва се понасяше. Куай-Гон забеляза слаб надпис,

който светеше отпред – Пласт 5.

ВиърТа го беше излъгала. Или не знаеше за съществуването на този тунел.

Галерията ставаше по-широка. Осветлението тук бе по-силно. Веднага щом излязоха от тесния тунел, прикритата врата се плъзна и затвори прохода зад гърба им.

Бяха попаднали в капан.

Куай-Гон и Оби-Уан бавно се въртяха с готови за схватка светлинни мечове. Нямахме и следа от Занатос.

Осветлението изгасна.

Подигравателен глас се чу от бездната.

– Надявам се, че двамата имате време за малко упражнения.

Изведнъж в тъмнината се появи червеното сияние на светлинен меч.

Куай-Гон не изчака Занатос да нападне. Той се придвижи през тъмнината към сиянието. Не виждаше нищо, но остави на Силата да го води. Усещаше противника си, чувстваше черните трептения на неговото зло. Той удари.

– Не уцели – каза Занатос. – Винаги бях най-добрият на сляп дуел. Не помниш ли?

Оби-Уан се премести надясно, надявайки се, че с Куай-Гон ще могат да притиснат Занатос в класически клещовиден ход. Но изведнъж светлинният меч тръгна към него. Навреме успя да отскочи. От близката стена се разнесе мирис на светкавица.

Схватката бе трудна, бяха водени само от инстинкта и Силата. Занатос бе хитър и силен противник. Той атакуваше и се изтегляше в напрегнат ритъм, по-бързо от всички фехтувачи, които Оби-Уан беше виждал. Грацията и силата на Куай-Гон бяха изумителни, докато не преставаше да връхлита с меча си срещу Занатос, предпазвайки себе си и Оби-Уан от ударите. Оби-Уан клекна с надеждата да покоси краката на Занатос. Но Занатос отстъпи и прелетя над него. Оби-Уан усети раздвижването на въздуха от този ход.

Оби-Уан се опитваше да погаси собствения си гняв и да използва светлата страна на Силата. Съзнанието му бе препълнено с гняв. Трябваше да го прочисти. Това беше единствената им надежда. Той призова живата Сила да го води.

Изведнъж видя, че Куай-Гон прави стъпка назад. Светлинният му меч премигна. Беше ли усетил, че Оби-Уан се е помръднал?

Оби-Уан почувствува енергията на Куай-Гон от Силата да се влива

в неговата, извивайки се и пулсирайки в бяла горещина. Светлинният меч на Куай-Гон отново засия в зелено, толкова силно, че освети шахтата. Заедно те започнаха да разсичат въздуха безспир – преместваха се, приклякаха, извъртах се. Занатос беше отблъснат назад, докато го притискаха до стената на тунела. Но изведнъж стената стана прозрачна и една врата се отвори. Занатос скочи през нея.

– Това е асансьорът! – извика Куай-Гон, скачайки напред. Но прозрачната врата се затвори. Куай-Гон я удари със светлинния си меч, но светлината само потрепна.

Гласът на Занатос проехтя в пещерата през някаква звукова уредба.

– Няма значение какво ще направите. Мината ще избухне. Създадох същите условия за експлозия като предишния път. Само, че тази ще е по-мощна. Имам достатъчно време, за да стигна до повърхността. А вие нямате.

Двамата чуха как асансьорът тръгва нагоре по шахтата.

Гласът на Занатос проехтя в тъмнината.

– Сбогом, стари ми учителю. Дано смъртта ти е толкова мъчителна, колкото тази на баща ми.

Глава 17

– Напречният тунел! – изрече Оби-Уан.

Заедно изтичаха обратно при входа. Но както подозираха, беше преграден. Куай-Гон постави длани върху преградата. Беше прозрачна стомана с покритие. В сумрака приличаше на стена. Входът на тунела също беше преграден по същия начин.

– Преграден е – каза Куай-Гон. – И не мога да отворя. Не и със Силата.

– Да опитаме заедно – предложи Оби-Уан. Те се концентрираха, призовавайки Силата да въздейства върху преградата. Тя не се повдигна, нито стана прозрачна.

– Мисля, че тази е по-сигурно залостена – каза Куай-Гон. – Занатос няма да рискува да ни остави шанс да отворим.

– Не може да няма начин – отчаяно извика Оби-Уан. Той удари стената със светлинния си меч, но почувства само болка в ръката си.

– Тук има табло – каза Куай-Гон. Той го отвори. Няколко бутона светеха. Натисна ги, но нищо не се случи. – Това е някакъв вид ключалка – измърмори той.

– Занатос каза, че нямаме много време – рече Оби-Уан. После огледа тунела. – Куай-Гон, той спомена, че взривът ще е по-мошен...

– Да – отговори Куай-Гон. – Сигурен съм, че не ни излъга за това.

Те си размениха погледи. И двамата си мислиха за миньорите горе, за Клат'Ха и ВиърТа. Щеше да има много жертви. Мечтата на Мината на родната планета щеше да загине. Бендомиър също ще е загубен.

– Само едно ни остава – каза Оби-Уан. – Мога да ни измъкна отук. Аз съм единственият, който може.

Куай-Гон усети дълбока тревога.

– Какво искаш да кажеш?

Оби-Уан докосна електророяката около врата си.

– Предавателят е у мен – каза той. – Мога да го включа. Ако се притисна към вратата, взривът може би ще я разбие. Ще имате време да се измъкнете от мината.

– Но ти ще загинеш при експлозията! – възкликна Куай-Гон.

Оби-Уан бръкна под туниката си за предавателя.

– Отдръпнете се възможно най-далече – нареди той на Куай-Гон.

– Не, падауан, не може да няма друг изход.

– Няма, и вие го знаете – твърдо каза Оби-Уан. – Сега се отдръпнете.

– Не! – извика Куай-Гон. – Няма да се отдръпна! И ти заповядвам да не правиш това.

– Куай-Гон, помислете за мнозината, които ще загубят живота си – настойчиво изрече Оби-Уан. – Помислете какво ще спечели Занатос. Помислете за Бендомиър. Нашата мисия е да защитим планетата. Ако не го направя, ще се провалим.

– Това не е начинът – мрачно каза Куай-Гон.

Лицето на Оби-Уан беше бяло и неподвижно. Решителността стегна всяко негово мускулче.

– Да, Куай-Гон. Мога да го направя. И ще го направя.

Глава 18

Куай-Гон се върна в кошмара си. Почувства същия ужас и същото отчаяние. Същото усещане, че трябва да предотврати това самоубийство, дори и да се възхищаваше на чистата смелост на момчето, което предложи да се жертва.

– Няма да ти позволя! – извика той на Оби-Уан. – Ще използвам Силата, за да неутрализирам яката ти.

Оби-Уан поклати глава, лека усмивка се появи на устните му.

– Няма да можете. Знам, че мога да се боря с вас и да победя. Може би само този единствен път. Но сега не греша, а вие грешите.

Куай-Гон бе шокиран. Той почувства как Силата се излъчва от Оби-Уан като пенеща се вълна. Мощта ѝ го изуми. Кръстоса поглед с този на Оби-Уан. Волите им се сблъскаха безмълвно в тъмния тунел.

Оби-Уан се присегна към преградата, стискайки предавателя към тялото си.

– Оставете ме, Куай-Гон – каза той. – Дойде моето време.

Отчаяно Куай-Гон се вгледа в таблото до преградата. Изгаряше от желание да го разбие с меч си, искаше да размаже тялото си във вратата. Не можеше да позволи това да се случи!

Нямаше да позволи на кошмара да го победи.

Кошмарът...

Разкъсаните кръгове сияеха срещу него. Защо не ги забележа по-рано? На таблото беше изрисувана тайната емблема на „Офуърлд“.

Кръгът, който отвежда миналото в бъдещето, все още не е затворен. Той трябва да затвори кръга. Той трябва...

– Почакай! – Куай-Гон изчисти съзнанието си, позволявайки на Силата да го изпълни.

Той почерпи и от мощта на Оби-Уан, концентрирайки се върху незатворения кръг. Представи си, че кръгът се движи, затваря се, връщайки цялостната си форма. Миналото се срещаше с бъдещето и създаваше настоящето. Това имаше значение. Занатос беше минало, Оби-Уан е сега.

Бавно двата края се доближиха и оформиха съвършен кръг.

Вратата се плъзна и се отвори.

– Казах ти, че има по-лесен начин – рече той на Оби-Уан.

Оби-Уан се усмихна с облекчение. Пот от топлина и напрежение се

стичаше по лицето му.

– Хубаво е да побързаме.

Те изтичаха нагоре по тунела, следвайки завоите и извивките на главната шахта. Куай-Гон си спомни за аварийната сирена близо до южния асансьор. Той я активира и пулсиращ звук изпълни тунелите.

– Евакуирайте се! – равно изрече един глас. – Евакуирайте се!

– Това се отнася и за нас – извика Оби-Уан, натискайки копчето за асансьора.

Но Куай-Гон се поколеба. Той огледа тунела. Миньорите бяха го разчиствали. Кутии експлозивни бяха наредени до стената. Една кутия лежеше отгоре.

– Оби-Уан, това ли е кутията, която си видял? – попита Куай-Гон.

Оби-Уан се обърна.

– Да, но нямаме време да проверим какво има вътре.

Асансьорната клетка пристигна с трясък.

– Да вървим, Куай-Гон!

Куай-Гон не му отговори. Той отиде при кутията. Активира светлинния си меч и с премерен удар преряза ключалката.

– Той винаги таеше повече от един трик – промърмори Куай-Гон. – Винаги си оставяше заден изход.

Внимателно повдигна капака. Точно както си мислеше. Беше йонна бомба – най-разрушителният експлозив в Галактиката.

Оби-Уан стоеше зад рамото му.

– Той каза, че е смесил газове.

– Излъгал е – каза Куай-Гон. – Тази бомба е с часовник. И според мен всички кутии, разположени по целия Бендомийър, са нагласени да избухнат по едно и също време.

Той се обърна към Оби-Уан.

– Верижната реакция ще е гигантска. Цялата планета може да експлодира.

Момчето пребледня.

– Знаеш ли как да я обезвредиш?

– Силата няма да свърши работа – каза Куай-Гон, клякайки. Това е такъв деликатен механизъм, че Силата може даже да го задейства. Ще я обезвреди, но ми трябва време. Повече време, отколкото имам – Куай-Гон се приведе още по-близо. – Това, изглежда, е основата, ръководещата бомба. Занатос я е задействал, когато тръгна. Това е добра новина. Ако обезвредим тази, другите бомби няма да избухнат.

Оби-Уан преглътна.

– А каква е лошата новина?

– Нагласена е да избухне след три минути – изрече Куай-Гон, – а на мен ми трябва петнадесет.

Оби-Уан почувства как секундите се изнизват, ценни секунди, докато осмисляше казаното. Да стигне до тук и да остави Занатос да победи! Нямаше право да позволи това.

– Злобата му е толкова силна, че ще разруши цяла планета, за да убие мен – зачуди се Куай-Гон. – Да не споменаваме безчетните богатства. ВиърТа каза, че стойността само на една йонитна жила е неизмерима.

– Йонит ли? – попита Оби-Уан. – Нали мината беше за азурит?

– Открили са жила след експлозията – обясни Куай-Гон. – Ударната вълна е изгласкала пластове нагоре.

Той посочи навътре в тунела.

– Бомбата има ли часовник? – попита Оби-Уан, а Куай-Гон кимна.

– Йонен часовник. Точен до секундата. Защо?

Оби-Уан не му отговори. Той се спусна навътре в тунела към купчина скални парчета. Вдигна един камък и го надраска с нокът. Той видя сиянието на йонита. Започна да пълни джобове на туниката си с камъни.

– Остава една минута – извика Куай-Гон.

– Още не сме мъртви – отговори му Оби-Уан, докато се връщаше при него тичешком. Внимателно нареди камъните около бомбата.

– Какво е...? – въпросът на Куай-Гон увисна на устните му. Дигиталното екранче беше изгаснало. – Какво...

– Йонит – обясни Оби-Уан. – Той има неутрален заряд. Повечето инструменти престават да действат около него. Най-вече таймерите. Миньорите се боят от него, но сега той ще ги спаси – усмихна се той. – Вече разполагаш с нужните петнадесет минути, Куай-Гон.

Куай-Гон изпусна дълга въздишка.

– Тогава най-добре да започвам.

Глава 19

Покрити с кал, с пропити от пот туники, джедаите уморено си проправиха път до губернаторския дворец. Там откриха, че СонТаг разговаря с ВиърТа и Клат'Ха.

– Имаше аварийна евакуация в мината – каза им СонТаг, разтревожена и намръщена. – Въпреки това сензорите ни не отчетоха нищо нередно.

– Вчера ги подменихме и проверихме – вметна Клат'Ха.

– Получихме и информация, че „Офуърлд“ са имали проблем на тяхната дълбоководна минна платформа – добави ВиърТа. – Електрораяките на миньорите излезли от строя. Те се разбунтували и изоставили мината. Водачът им – финдянец на име Гера – помоли да ви кажем, че е добре.

Оби-Уан почувства полъх на радост. Гера беше свободен.

– Не съчувстваме на „Офуърлд“ – подхвана Клат'Ха. – Случилото се е хубаво. Онези миньори бяха роби. Но защо сензорите са престанали да работят?

– Повредите по оборудването не са истинските ви проблеми – каза им Куай-Гон. – Боя се, че имам да ви разкрия по-болезнен факт.

Накратко Куай-Гон им разказа какво се е случило в мината.

– Значи Занатос носи вина за първата експлозия – с болка на лицето каза СонТаг. – Не трябваше да му се доверяваме.

– Знаем, че не трябваше! – обяви ВиърТа с искрици в очите.

Клат'Ха погледна към Куай-Гон.

– Какво имаше предвид, когато каза, че има по-болезнени факти? – попита тя.

„Остави Клат'Ха да направи следващата крачка“ – помисли си Куай-Гон с възхищение.

– Някой близък до вас ви е предал – каза той. – Някой е бил в съдружие със Занатос. Той е предал Бендомиър за лична облага и му е разказал за йонита.

ВиърТа пребледня.

– Но кой би направил подобно нещо?

Погледът на Куай-Гон на помръдна от нея. Бледото ѝ лице почервенея бавно. Клат'Ха се обърна към нея.

– ВиърТа?

– Беше за доброто на Бендомиър! – извика ВиърТа. – Така ми каза той. Ако корпорация „Офуърлд“ стои тайно зад Мината на родната планета, тя ще бъде по-печеливша.

– Наистина ли смяташе, че ще ни позволи да притежаваме мината? – вбесено я попита Клат'Ха.

– Има още нещо – продължи Куай-Гон. – Занатос имаше резервен план – да взриви по-голямата част от Бендомиър. Черни кутии са били поставени близо до експлозивите във всички облагородителни зони, а също и на платформите. Някой му е помогнал да вкара тайно кутиите в куполите.

– Каза ми, че е миньорско оборудване за бъдещи операции – прошепна ВиърТа.

– Бендомиър е бил на прага на разрушението – каза СонТаг с глас, остър като вибронож. – Ако не бяха джедаите...

– Нямаше откъде да знам – извика ВиърТа. – Защо Занатос ще унищожава Бендомиър? Така ще загуби собствените си печалби!

Куай-Гон не каза нищо. Знаеше, че ако съществува нещо, по-силно от алчността, това беше желанието за отмъщение. Занатос беше обмислял плана дълго и бе използвал ВиърТа. Знаеше, че Куай-Гон ще загине, ако разбере, че не е успял да спаси хиляди хора. Това беше най-мъчителната смърт, която можеше да му уреди Занатос. Не се досети, че бившият му ученик е също толкова зависим роб на миналото, колкото и той самият.

„Не“ – поправи се Куай-Гон. Миналото му повече нямаше да го държи като заложник. Щеше да го остави на Бендомиър.

Клат'Ха се изправи и се отдалечи сковано, сякаш не можеше да диша един и същ въздух с ВиърТа.

– Къде е Занатос сега? – попита тя Куай-Гон.

– Избяга – докладва Оби-Уан. – За него всичко беше готово. Мислеше, че напуска една обречена на разрушение планета.

– Може да е в централната база на „Офуърлд“ – каза ВиърТа.

Клат'Ха я изгледа с отвращение.

– Никой не знае къде е тя. Забележи, ВиърТа, ти ще си платиш за престъплението, а съзаклятникът ти – не.

– Не – меко вметна Куай-Гон. – Ще си плати!

* * *

Куай-Гон и Оби-Уан се върнаха в помещенията си, за да си съберат багажа. След няколко часа отпътуваше транспортен кораб.

– Йода има нова задача за нас – обясни Куай-Гон на Оби-Уан.

„Нас“. Оби-Уан се развълнува от тази дума.

Куай-Гон стоеше неподвижно, загледан в кушетката си. Парче хартия беше забодено с виброигла на възглавницата. Оби-Уан пресече стаята и през широките рамене на Куай-Гон прочете: „Ако четеш това, значи съм те подценил. Следващият път няма. Съвместното ни приключение беше забавление за мен, учителю. Уверен съм, че ще имаш удоволствието да ме срещнеш пак.“

Оби-Уан не успя да прочете нищо по чертите на учителя си. Той навлезе в Силата в търсене на вълните на гнева на Куай-Гон. Но не почувства нищо. Дали Куай-Гон съдържаше гнева си, като отново изграждаше щит, за да не може Оби-Уан да разбере емоциите му?

– Не съм гневен, Оби-Уан – каза му Куай-Гон. – За мен Занатос е изчезнал. Вече е просто още един враг. Омразата е само от неговата страна. Готов съм да се боря със създаваното от него зло. Някой ден може да ме убие, но никога повече няма да ме нарани.

Куай-Гон се обърна.

– Ти ми показва това. В мината, когато се пресегна към Силата, ти ми показва, че светлината винаги може да се сражава с тъмнината. Гневът ме напусна. Най-накрая ти ме научи на нещо за мен. А когато падауанът учи учителя си, връзката им е правилна.

– В мината ме нарече падауан – с надежда изрече Оби-Уан.

– Ти беше готов да умреш заради мен – каза Куай-Гон. – Смелостта ти бе изключителна, дори за един джедай. За мен ще е чест, ако приемеш да си мой падауан, Оби-Уан Кеноби.

Топлина изпълни Оби-Уан. Но не изпита гордостта, която очакваше, че ще почувства от тези думи. Силата се раздвижи в него, около него и го изпълни дълбоко чувство, че е у дома. Преглътна.

– Приемам, учителя Куай-Гон Джин.

– Разбира се – добави Куай-Гон, – нямаше да изпълниш замисленото. Аз щях да те спра. Щях да те спра да умреш заради мен.

– Нямаше да можете, учителю – сериозно отвърна Оби-Уан.

Те размениха погледи – полупредизвикателни, полувъдушевени. Силата пулсираше между тях. И двамата видяха в бъдещето дълги години и безброй предстоящи мисии. Знаеха, че ще спорят по този въпрос през годините, дори и след като споменът за планетата Бендомийър избледнееше. Това щеше да е приятелско неразбирателство, връзка от история и доверие.

Усмихна се в потвърждение. Споделената мисъл беше първото

обвързване между учител и падауан. Тя им доказа, че ще извървят пътя заедно. Щяха да крачат към бъдещето, изковано от споделеното минало.

Куай-Гон положи ръка на рамото на Оби-Уан и я задържа там.

– Най-добре да си стягаме багажа – тихо изрече той. – Чака ни дълъг път.

КРАЙ

© 1999 Джуд Уотсън
© 1999 Георги Добрев, превод от английски

Jude Watson
The Dark Rival, 1999

Преписал – evgenidb

В този препис са оправени някои грешки от оригиналното българско издание. Ако успеете да намерите официалната книга, няма да е зле да я купите, защото по-удобно се чете. И да не забравите да ми кажете откъде мога да я купя.

Забележка: Има някои промени от оригиналния преведен текст: например Бандор и Бендор – преводачът често пъти е бъркал с тях – един път Бендор, друг път Бандор. Аз лично съм оставил Бендор.

Извинявам се за допуснатите несъответствия (стига моите да са грешни, а не на преводача).

evgenidb

Публикация:

Star Wars: Jedi Apprentice – The Dark Rival
Scholastic Inc., USA 1999

Официален сайт на Star Wars – <http://www.starwars.com>

Джуд Уотсън
STAR WARS
Ученик на джедая
Тъмният съперник

Издателство „Егмонт България“, 1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21
Отпечатано в „Балкан прес“ АД, София, 1999
Цена на българското издание 1,99 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3050>]